

00
Αποδείξει ως ενδύμα
δια τὰ Μ. Εὐχολογίου. Μ. Τετάρτη

208
6
8
383
385
2/206
383

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ Χαρισμένη

ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΕΔΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΤΥΡΝΑΒΩ ΤΗΣ ΘΕΤΤΑΛΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ 1818 ΜΗΝΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΩ 30.

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΠΟΛΥΖΩΟΥ ΙΕΡΕΩΣ,
ΤΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΤΗΣ ΚΩΜΟΠΟΛΕΩΣ
ΜΑΚΡΥΝΙΤΣΑΣ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἐτυπώθη δὲ δι' ἐπιστάσις, καὶ δαπάνης,
τοῦ Πανοσιολογιωτάτου κ. Χ. Γαβριήλ
Ἱερομονάχου ἀγιορίτου, ἐκ τῆς
Μονῆς Καρακάλου, υἱοῦ τοῦ
Π. Ἰωάννου, τῆς κωμοπό-
λεως Μακρυνίτσας ἐκ
τῆς Δημητριάδος.

Εἰς μνημόσυρον αὐτοῦ καὶ τῶν γονέων:

Ε Ν Β Ω Λ Ω

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς «Θεσσαλίας»:

1888.

Μνήμη δικαίων μετ' ἐγλωμίην. Παροιμία. Κεφ. ιά. 7
Οἱ τοὺς ἀγαθοὺς ἐπαινοῦντες, μερισταὶ τῶν ἐκείνοις ἀποκει-
μένων στεφάνων εἰσὶ.

Χρυσοστόμου.

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ὑπογραφήν καὶ σφραγίδα τῆς Δη-
μαρχίας Τυρνάβου θεωρεῖται κλεψίτυπον καὶ καταδιώκεται ὁ κάτοχος
τούτου.

Διά Ιωάννης τῶ Κιζιῶν Ἀδαμοῦ
Αρχαῖος Ἰωάννης Ζαμυρῆ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ
ΜΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΑΘΕΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΓΕΔΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1818 ἐν Τυρνάβῳ.

Ἑσπέρας, ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ Ἰστώμεν, στίχους δ'.

προσόμοια ἤχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νῦν ἡ σεβάσμιος μνήμη τῆς σῆς ἀθλήσεως, ἡμᾶς συναγαοῦσα, εὐφημῆσαι προτρέπει, τοὺς ἀθλοὺς καὶ ἀγῶνας, καὶ τὰς λαμπρὰς ἀριστείας σου ἐνδοξε, οὐσπερ ὑπέμεινας χαιρών διὰ Χριστὸν, Γεδεὼν μάρτυς πανθαύμαστε.

Επὶ τῇ μνήμῃ προθύμως δεῦτε συνδράμωμεν, Γεδεὼν τοῦ γενναίου, καὶ λαμπρῶς εὐφρανθῶμεν, αὐτὸς γὰρ ἐστιάτωρ ὑπάρχει ἡμῖν, τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσιν αὐτῷ, καὶ τῶν δεινῶν ἀπαλλάττει ταῖς πρὸς Θεὸν, ἰκεσίαις αὐτοῦ πάντοτε.

Κατακοπεῖς σου τὰ μέλη διὰ ἀγάπην Χριστοῦ, τὰς μηχανὰς τοῦ πλάνου, καὶ δολίου Βελίαρ, ἐξέταμες θεόφρων ἐλέγκας τρανώς, τοῦ Μωάμεθ τὴν πλάνησιν, καὶ τὸ τῆς νίκης διχθῆμα Γεδεὼν, ἀνεδέξω ἐκ χειρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη ποθήσας ἐνδοξε, ὡς τῷ Χριστῷ συνει-
ναι, μετ' ἀγγέλων ἁγίων παντοίας τὰς βασάνους ὑπέστης στερωθας, Γεδεὼν ὀσιοθλε, καὶ ἐναθλήσας γενναίως ὑπὲρ αὐτοῦ, νίκης στέφανον ἀπειλησας.

Δόξα ἤχος β'.

Διὰ πόθον Χριστοῦ, Γεδεὼν τρισμάκαρ, τὸ σῶμά σου περιδώ-
κας εἰς μάστιγας, καὶ βίαιον θάνατον, ὑπὲρ φύσιν ἔγωνισθείς, κατα-
φρονήσας γὰρ σαρκὸς φθειρομένης, καὶ προσκαίρου ζωῆς, ἐν τῷ μελο-
τομετοθαί, ἐφθασας εἰς λιμένα τῆς καταπαύσεως, εἰς ζωὴν τὴν κίω-

νιον, ἐν ᾗ συγχορευῶν Μαρτύρων χροστασίαις, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν,
τῶν μετὰ πόθου τελούντων τὴν μνήμην σου.

*Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς
Εἰς τὸν στίχον ἤχος β΄.
Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.*

Ὁλος φωτειδής, ὡς ἥλιος τῆ αἴγλη, τῆς ἀπροσίτου δόξης, ὑ-
πάρχων ἀθλοφόρε, τοὺς ὑμνητάς σου φαίδρυνον. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Ἐχομέν σε πολλῶν, δοτῆρα χαρισμάτων, Γεδεῶν ἀθλοφόρε,
πληρεὺς γὰρ τὰς αἰτήσεις, ἀεὶ ἔχομεν ἐκάστοτε.

Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Ἀύτρωσαι τῶν δεινῶν, τῶν νῦν παρενοχλούντων, τὴν ποιμνὴν
σου τρισμάκαρ, ὡς ἄριστος προστατής, δαιοάθλων καύχιμα.

Δόξα καὶ νῦν· θεοτοκίον ὁμοιον.

Ἐργον θεοπρεπές, Παρθένον μετὰ τόκον, ὁ τόκος Θεός λόγος
ἀνθρώπου φύσιν ἔχων, καὶ δείκνυσι τὰ πράγματα.

ἀπυλιτικίον ζῆτει εἰς τὸν Μέγαν ἑσπερινόν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΣΤΙΧΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ.

Γεδεῶν τρισόλθιε δαιομάκρτος,
Κλέος ἀθλητῶν, καὶ δοξα τῶν ὁσίων,
Φύλαξ ἀγρυπνε τῆς ἱερᾶς Μονῆς σου,
Λιτάζομέν σε θερμῶς οἱ σοὶ οἰκέται,
Φύλαττε ἡμᾶς ἀπὸ παντοίας βλάβης,
Ἐχθρῶν ὀρωμένωντε καὶ ἀοράτων,
Πάσης ἄλλης θλίψεώς τε καὶ ἀνάγκης·
Ἐφορε ἡμῶν τῶν ταπεινῶν σου δούλων,
Δέξαι εὐμενῶς τὰς φωνὰς τῶν σῶν τέκνων,
Καὶ τῷ Θεῷ προσβέου μὴ διαλίπης.
Ἵπὲρ τῶν τιμώντων τὴν θείαν μνήμην,
Καὶ ἀσπαζομένων σου τὴν σορὸν τῶν λειψάνων,
Τὴν πηγάζουσαν ἰάσεων πελάγη,
Εἰς δόξαν θείαν τῆς Πανάγνου Πισθένου,
Πανευφήμων τε καὶ θείων Ἀποστόλων,
Καὶ τῆς χάριτος τῶν ἱερῶν ὁστέων,
Ἦνπερ κέκτηται ἡ ἱερά σου ποιμνὴ,
Ἦν ἔσῃς ποτὲ σώματος κατοικίαν,
Ἦν περίσωζε ἀπὸ πάσης ἀνάγκης.
Ὁ νεόαθλος Γεδεῶν ἐν τοῖς χρόνις,
Ἐθραλαίαν ἤσχυνε πλάνην Μωάμεθ.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, στιχολογοῦμεν
τὸ Μακάριος ἀνὴρ. εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξαι.
Ἰστῶμεν στίχους ἢ καὶ Ψάλλομεν
προσόμοια τοῦ ἁγίου ἤχος α΄.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Κάπουρνα τέρπου καὶ χαῖρε, ἐκ σοῦ γὰρ ἦνθησεν, ὁ ἐν πατρῶσι θεός, καὶ ἐν Μάρτυσι μάρτυς. προσκάλει δὲ τὰς κύκλω κώμας σὺν σοί, ἐρτάσαι τὴν ἀθλησιν, τοῦ ἐν σταδίῳ κηρύξαντος τὸν Χριστὸν, Γεδεῶν τοῦ γενναίουφρονος.

Εν ἀτελεῖ ἡλικίᾳ ἠρήσω ὅσι, τὴν ἀμώμητον πίστιν, Χριστοῦ τοῦ φιλανθρώπου, ἀλλ' εὐθὺς ἔγνωσ πάτερ, Ἀγαρηνῶν, τὴν ὀλέθριον πλάνην, ὅθεν σαυτὸν φέρων δέδωκας ταῖς Μοναῖς, ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθως.

Οὐδὲ τοῖς δάκρυσι Πάτερ, οὐδὲ ταῖς κλίσεσι, γονάτων καὶ νηστείας, οὐδὲ ταῖς ἀγρυπνίαις, ἠρέσθης ἐξαλεῖψαι τὸν μολυσμὸν, τὸν τῆς Ἀγρῆ πανεύφημε, ἀλλὰ προσέδραμες χαίρων αἵματι σφ, ἀποπλύναι τούτον Ὅσιε.

Σὺν ταῖς χροεῖσις Ὅσιων, καὶ τῶν Μαρτύρων σοφέ, τῷ Θεανθρώπῳ Λόγῳ παρεστῶς καὶ δοξάζων, τούτον ὡς Δεσπότην καὶ ποιητήν, Γεδεῶν παμμακάριστε, μέμνησο πάντων τῶν πίστει τὴν ἱερὰν ἐτελούντων σου πανήγυριν.

Ἔτερα προσόμοια ἤχος δ΄. ὡς γενναῖοι ἐν Μαρ.

Φιλομάρτυρες ἅπαντες, παμπληθεῖς νῦν συνδράμετε, καὶ καινὴν πανήγυριν συγκροτήσατε. ἰδοὺ γὰρ ἅπαντας κέκληκεν, ἡμᾶς εἰς ἐστίασιν, καὶ χαρὰν πνευματικὴν, Θεσσαλίας τὸ καύχημα, καὶ περίδοξον ἡμῶν πάντων ἀγλαῖσμα καὶ κλέος, Γεδεῶν ὁ στεφηφόρος, νεομαρτύρων ὁ σύναθλος.

Ἰδε εἰς ἀδάμας τις, ἴδε μάρτυς περιδύξος, ἴδε πῶς ὡς γίγας τις πρὸς τὴν ἀθλησιν, αὐτομάλει ὁ στερρόψυχος ἑαυτὸν εἰς θάνατον, δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, παραδοὺς ἀνελήλυθεν εἰς οὐράνια, ἵνα λάβῃ τῆς νίκης τὰ βραβεῖα, καὶ συγχαίρῃ τοῖς ἀγγέλοις, οὐρανόθεν τάγμασιν.

Ως ἀστὴρα ἀρτίφωτον, φωταυγίαις τῶν ἀθλων σου, ἐκκλησίαν ἔπασαν ἀπαστράπτουσα ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχον, τῆς πλάνης πολέμιον, τῶν νασούτων ἱατρῶν, ὡς ἀήτητον Μάρτυρα, καὶ ἀγλαῖσμα, Οἰκουμένης ἀπάσης, συνελθόντες, εὐφημοῦμεν Σὲ παμμακάριε, ὦ Γεδεῶν οὐρανόθεν.

Υπὲρ ἡλίου ἔλαμψας, ταῖς τῶν ἀθλων λαμπρότησι, Γεδεῶν αἰδοῦμε, καὶ κατηύγασας, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πληρωμα, τοὺς πόδας καὶ χεῖρας σου, μαθηδῶν καταταμηθεῖς, δι' ἀγάπην τοῦ κτίστου σου, ὅθεν σήμερον, τὴν πανίερρον μνήμην σου τελούντες, ἀσπαζόμεθα τὴν θήκην, τῶν πανιέρων λειψάνων σου.

Δόξα ἤχος πλ. β΄.

Σήμερον ἐξήστραψεν, ὡς ἀστὴρ ἀρτίφωτος, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματι, τοῦ ὁσιομάρτυρος Γεδεῶν ἡ περιδύξος πανήγυρις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας καταλαμπρύνουσα· δεῦτε οὖν φιλομάρτυρες, πνευματικῶς πανηγυρήσωμεν, καὶ τούτῳ προσείπωμεν χαίροντες, χαίροντες ὁ ἐν ὑστέροις καιροῖς, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀναθλήσας, στερότατε χαίροις τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως ἡ ἀνύψωσις, καὶ τῆς πλάνης τῶν Ἀγαρηνῶν ἡ κατὰπτωσις, χαίροις τῶν χριστωνόμων ἀπάντων τὸ ἀγλαῖσμα, καὶ Θεσσαλίας τὸ καύχημα· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τῇ τριηλίῳ Θεοτητι παριστάμενος, ἰκέτευσ ἐκτενωδῶς, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πρῶτῳ τελούντων, τὴν παγγέραστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν τῆς ἐσθρῆς Ἐἰσοδος.

*Ὡς ἱλαρὸν, προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀγαγνώσματα,
Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.*

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται, αὐτῶν βλάβανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη κακῶσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἶσιν ἐν εἰρήνῃ καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὼν κολασθῶσιν ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μετὰ εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρον αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χουσοὶν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλαμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλᾷ διαδραμαῶνται, κρινουσὶν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσουσι αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ παπειθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἰπιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτόν, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν ταῖς ὁμοίαις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἰψίστῳ διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διὰ δῆμα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὄξυνοὶ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπῶν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετρυβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφῆσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕψω θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομίας, καὶ ἡ κατοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς· καὶ σύνετε, μάθετε δικασαὶ περάτων γῆς· ἐνωπίασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη χάρις παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῶν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται, γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἔστι φρόνησις ἐνθρόωποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλιδωτος, εὐάρετος Θεοῦ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἠρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βρακανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμός ἐπιθυμίας, μεταλλεῖ νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐν μέσῳ πονηρίας, οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Αἰτήν ἤχος α΄.

Τὸν γενναῖον ἀθλητὴν τοῦ Χριστοῦ, καὶ λαμπρὸν λοιπότητά, Γεδεὼν τὸν νέον ὀσιομάρτυρα, στέμμασιν εὐφημιῶν καταστέψωμεν, ὡς ἀνδρείως ἀγωνισάμενον, καὶ τρώπαια νίκης, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, κατ' ἐχθρῶν ὄρατῶν, καὶ κοράτων ἀράμενον, καὶ δεόμενον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ὁ αὐτός

Θεοπροεπί πολιτεῖς ὀσιομάρτυς Γεδεὼν, σεαυτὸν ἐγγυμασάμενος, ἐν τῇ Μονῇ Καρκαλλοῦ, τῇ εὐαγεῖ καὶ ἐσθῇ, Θεοσπερεῖ μαρτυρίᾳ, ἐν ὑστέροις, τὸν βίον ἐπεσφράγισας, καὶ δι' ἀφροῦ εὐδοκιμήσας, διπλοῦν τὸ στέφος ἐκ ζωηρόρου δεξιᾷς ὑπεδέξω, κατασχύνας ἀγαρηνῶν τὴν μισαρὰν θρησκείαν, παρησιαίαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε·

ἤχος β΄.

Αἱ δυνάμεις τῶν ἀγγέλων ἐθαύμασαν, τὸ ἀήττητον τῆς καρτερίας σου, ὀσιομάρτυς Γεδεὼν, πῶς ὑπήνεγκας στερρώς, τῶν μελῶν τὴν ἐκκοπήν, χειρῶν τε καὶ ποδῶν τὴν θάλασσαν δι' ἀζίνης, ὑπὸ τῶν ὀμοτάτων ἀσεβῶν καρτερόψυχε· ὅθεν τῇ ἀήττητῳ ἐνοστάσει σου, τοῦ σκότους τὸν ἀρχόντα τελείως κατήσχυνας, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐκήρυξας· ἀλλ' ὡς ἔχων παρησιαίαν πρὸς Χριστὸν, λείρηνην αἰτήσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ἤχος δ΄.

Διασπαστικὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ὦ φιλομάρτυρες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ὀσιομάρτυρος Γεδεὼν. Οὗτος γὰρ τῆς Τριάδος γέγονεν ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ τῶν παρανόμων, τὸν Χριστὸν ἀνακηρύξας· καὶ τὸν ἀόρατον ἐχθρὸν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ κατακαλῶν, ξενότροπον βίαιον ὑπομείνας θάνατον, τῇ ἀζίνῃ ὡς δένδρον συγκυπτόμενος, καὶ ὡς κλήμα ἐκκοπτόμενος, διὸ καὶ τὸν τῆς νίκης ἐκομίσαστο στέφανον, τὰς ἰατίας παρέχων, τοῖς μετὰ πόθου ἀσπαζόμενοις τῶν λειψάνων αὐτοῦ τὴν θήκην· αὐτοῦ ταῖς ἰκασίαις Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα ἤχος πλ. ᾠ.

Δεῦτε μιγάδες καὶ μονάζοντες, δεῦτε εὐσεβοῦντων τὸ σύστημα, δεῦτε καταστέψωμεν ἄσμασι, Γεδεὼν τὸν νέον τοῦ Χριστοῦ ὀσιομάρτυρα, τὸν δυοὶ στέμμασι κατεστεμμένον, τὸν ἀσκητικῆς πόνοις τε καὶ ἰδρώσιν, αἰσχος ἅπαν τὸ ἐκ τῆς ἐξομώσεως ἀπαλείψαντα, καὶ τελειοταῖον τοῖς μαρτυρικοῖς ἀγῶσι· λευκανθέντα· οὕτω βρωῶντες αὐτῷ. Χαῖρε Γεδεὼν, τῶν ὀσίων καὶ μαρτύρων ἰσοστάσει. χαίροις κοινωνῶν τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ὦ πρεσβεῶν μὴ διαλείποις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς εἰς τὸν στίχον. ἦχος π.λ. α.
Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ὁ ἐν ὑστέροις καιροῖς, ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλήσας στερ-
ρότάτα, πάντων ἐξομοσάντων, ὑπογραμμὸς ἀθλητῆς, τῶν νεομαρτύ-
ρων ὁ συνέριθος, Καπούρης τὸ βλαστήμα, Θετταλίας τὸ καύχημα,
καὶ τοῦ Ἄθωνος, τὸ τερπνὴν ἀγαλλίαμα, τὸ λαμπρότατον, Ἐκκλη-
σίας ἐντρύφημα, ἄνθος τὸ ὠραιότατον, καὶ κοῖνον τὸ εὖσμον, ὃ εὐω-
δίασε κόσμον, τῆ μυροθήκη τοῦ Πνεύματος, Χριστὸν ἐκδυσώπει, Γε-
δεῶν ὑπὲρ ἀπάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Θυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ

Χαίροις Ὁσιομάρτυς Χριστοῦ, τῆς εὐσεβείας, ἀθλητῆς ὁ ἀή-
τητος, τῆς πλάνης καὶ ἀγκυρῶν κεραυνός, τῶν πιστῶν ἀπάντων
μέγα τρόπιον, ἀπίστων κατὰπτωμα, τῶν ἀγγέλων ἐντρύφημα· καὶ
τῶν δαιμόνων, ἡ ὀδύνη ἡ ἀπαυστος, ἡ κατάργησις τοῦ Σατὰν καὶ
ἀπάλεια, θέατρον ὁ γενόμενος, ἡδύτε καὶ χάρειν, βροτοῖς ὁμοῦ καὶ
ἀγγέλοις, ἐν τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ

Χαίροις ὁ παρυστός τῷ Χριστῷ, ἐν οὐρανοῖς τῷ βασιλεῖ παμ-
μακρῆστε, ὡς πέλεκυς τέμνων πλάνην, νίκης ὡς στέρος λαμπρὸν τυ-
μὴν τῶν ποδῶν σου περικείμενος, σεπτήν δὲ ἀφίρσειν, τῶν χειρῶν
γενναϊότατε, φαιδρὸς ὡς λίθους, τῆς σαρκὸς σου τὰ στίγματα, ὡς
βασίλειον, ἀλευργίδα τὸ αἷμα σου, σκῆπτρον δὲ ὡς πολύτιμον,
Σταυρὸν τὸν πανάγιον, ἐν ταῖς χερσὶ σου βασιλεύων, συμβασιλεύων τῷ
Κτίστη σου, αὐτὸν ἐκδυσώπει, Γεδεῶν ὑπὲρ ἀπάντων τῶν εὐφημούν-
των σε.

Δόξα ἦχος β'.

Δεῦτε καὶ θεάσασθε ξένον θέαμα, υἱὸν μαρτύριον ὑπέμεινεν ὁ-
στερρὸς ἀθλητῆς, πῶς ἐκτείνει εἰς ἐκτεμὴν πόδας τε καὶ χεῖρας πῶς
ὁ κωτερόψυχος οὐ πτοεῖται τὴν δριμυτάτην βίασανον, ἀλλὰ δέχεται
τὴν τομὴν καὶ θλάσιν, εἰς ἄλλου πάσχοντος· οὐκ ἔφριττε καὶ πλη-
γὰς, ἀλλὰ τὰ βραβεῖα ἐώρα, ὅταν γὰρ ὁ τῆς εὐσεβείας ἔρωσ τὴν ψυ-
χὴν προκαταλάβῃ ἅπαν αὐτῇ πολεμῶν, καταγέλαστον εἶδος τυγχά-
νει, ἀλλὰ πᾶτερ ὅσις Γεδεῶν ἀείμνηστε, τῆ τερωμένη σου δεξιᾷ εἰς

δοκιμὴν, καταρράπισον τὰ πρόσωπα τῶν δυσσεβῶν ἀγαρηνῶν, καὶ ἔ-
κτεινον αὐτὴν ὑπὲρ ὑμῶν, δυσωπῶν τὸν φιλόθρονον, σώσει τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς ἀπολυτίκιον ἦχος γ'.

Πείθεις ἐπιζητῶν τῶν σῶν αἱμάτων, καὶ κατήσχυνας τοῦ ἐπα-
ράτῃ, τὴν ἀσέβειαν Βελῆ καὶ τὸ φράγμα, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλῶν
γενναϊότατα, ὀσιομάρτυς Γεδεῶν ἔνδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
ὑπὲρ τῶν πιστῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου. Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Ὁρθρον καὶ ἦρον α.
Τὸν τάφορ σου Σωτήρ.

Ως ἔως ἱλαρὰ, ὡς λαμπρὸς εἰσφόρος, ἡ μνήμη σου στερεῆ, Γε-
δεῶν νῦν ἐπέστη, ἡμῖν τῆς εὐφημοῦσί σε, καὶ εἰς αἰνεσιν ἤγειρε, τοῦ
νευρώσαντος, σὲ ἐν τοῖς ἄθλοις, παμμάκαρ, καὶ δοξάζαντος, ἐν τῇ γῆ
καὶ ἐν πόλῳ, Χριστοῦ παναοιδίμε.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν β'. στιχολ. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εξεπλάγη ὁ δεινός, τῆς ἀσεβείας ἡγεμῶν, Γεδεῶν μάρτυς σοφῆ
σοῦ παρρησίαν τὴν πολλήν, καὶ μεμνηνῶς ἀνεκραύγαζε τοῖς παροῦσι, συν-
θλάτε χαλεπῶς καὶ συντέμνετε, τὰς σαρκὰς τὰς αὐτοῦ καταξαινον-
τες, καὶ ἐν κοπρῶνι ριψατε ζοφώδει, ἀποτεμόντες ἀμρότερα, χεῖρας
καὶ πόδας· οὐ δὲ ἐγέλας ἐπὶ τούτῳ τῷ ἄφρονι.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Επτερνίσθης ὅσις, ἐν ἀτελεῖ ἡλικίᾳ καὶ ἠρνήσω τοῦνημα Χρι-
στοῦ τοῦ σοῦ γλυκυτάτου, ἔστενες καὶ ἐποδύρου ἀδιαλείπτως, ἔως
οὐ ἀπενίψω τὴν ἐν ἀγνίᾳ, τῆς πλάνης γεγονοῦσαν, ὀλισθήσιν.

Καὶ τῆς ἑορτῆς

οἱ ἀναθαβμοὶ τὸ α. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἦχου προκείμεν.

Δίκαιος ὡς φοινῆξ ἀνθήσει. στίχ. πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου
Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Δόξα ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου
καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. ἦχος β'.

Δεῦτε φιλεόρτων ὁ σύλλογος, τὸν στερρὸν καὶ ἀήτητον μάρ-

τύρα, Γεδεών τὴν νέον, ἐν ὧδαῖς πνευματικαί· εὐφημήσωμεν. οὐ γὰρ
θωπεῖται ἀπατηλαί, οὐδὲ βασάνων ἐπιφοραί, τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὸ γεν-
ναῖον χαυνῶσαι ἰσχυοῦσαν· ἀλλὰ θεῖα ρωσθεῖς δυνάμει, ἀγαρηνῶν τὴν
πλάνην ἐξεμυκτήρισε καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν θαρσαλέως ἐκήρυξε,
καὶ σφαγιασθεῖς ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς θύμα λογικόν καὶ ἱερεῖον ἁμωμον
προσνήνεταται ᾧ καὶ πρεσβεῖται ἀδικαλείπτως, σωθῆναι τοὺς τελούν-
τας αὐτοῦ, τὴν θεῖαν καὶ πανίερον ἀθλησιν.

*‘Ο Καρῶν τῆς ἑορτῆς εἰς ἡ. καὶ τοῦ ‘Αγίου εἰς ἐξ.
‘Ωδὴ α. ἦχος π.λ. β’. ‘Ως ἐν ἡπειρῷ περὶ ὑσας.*

Εκ τῶν σκανδάλων τοῦ βίου καὶ τῶν παθῶν, τῶν παρενοχλούν-
των με, εἰρηνεύσας μου τὸν νοῦν, ἀθλητὰ πανόσιε τὴν σὴν, εὐφημή-
σαι γαληνῶς μνήμην ἀξίωσον.

Αθλητικούς τοὺς στεφάνους ὡς ἀθλητῆς, εἰληφῶς πνύοσιε, με-
τετέθης ἐκ τῆς γῆς, πρὸς εἰρήνην ἀμαχίαν καὶ φῶς, καὶ ζωὴν ἀλη-
θινὴν θεομακάριστε.

Ρεῖθροις αἱμάτων τὴν φλόγα τῶν διωκτῶν, κατασθῆσθε ἡρδευ-
σας, διανοίξας τῶν πιστῶν, ἀναθάλλειν ἔρωτα ζωῆς, αἰωνίου εὐσεβῶς
Γεδεῶν ἐνδοξε.

Τὸν ἀχώριστον λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, χωρηθέντα τέξασα, θεοχώ-
ρητε σκηνῇ, τῆς στενοχωρούσης με δεινῶς τρικυμίας, τῶν κακῶν ἀ-
πέλλαξον.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται. ‘Ωδὴ γ’. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος.

Νευροῦσαι σθένει Θεῖκῳ, καὶ χωρεῖς πρὸς ἀγῶνας, θαρσαλέως
παμμάκαρ, ὑπομένων αἰκισμούς, καὶ στρέβλας τῶν διωκτῶν, ἀθλο-
φόρε Γεδεῶν τρισόλβιε.

Ισχύν σοι δίδωσι Χριστὸς, ἀήλοθέτης ὁ μέγας, διολέσσει τὴν
πλάνην, καταισχύναί τε ἐχθρόν, καυχώμενον ἀναιδῶς, καὶ ἀκαίρας
μάτην φρυακτόμενον.

Χειρῶν ὁμοῦ καὶ τῶν ποδῶν, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, οὐδὲ καῦσιν
παλάμης, ἀλλ’ ἔτλης καρτερικῶς, ὑπομείνας, τούτων τὴν ἀφαίρεσιν.

Ην εἶδε πάλαι Ἰακώβ, ἀπὸ γῆς τεταμένην, πρὸς οὐράνιον ὕ-
ψος, θεῖαν κλίμακα σαφῶς, Μαρτίαν τὸ καθαρὸν, τοῦ δεσπότητος μέλψω-
μεν πελάτιον.

Κάθισμα, ἦχος δ’. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εβαπτίσθης νῦν τρισσῶς, τὸ τρίτον βάπτισμα πιστῶς, τὸ δι’
ὑδατος πυρὸς, πνεύματος Θεοῦ τε τὸ πῦρ, καὶ τὸ τῶν πόνων τὸ δεύ-
τερον ἐν ἀσκήσει πολλῇ, ἀσκήσας γὰρ στερεῶς τὸ σκάμμα ἤνισας,
ὡς ἄγγελος ἐν γῆ βιώσας ὅσιε, καὶ ὡς κριὸς ἐπίσημος τὸ τρίτον,
ἐσφαγιάσθης Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὃν ἐκδυσώπει, Γεδεῶν μάκαρ, σῶσαι
τοὺς τιμώντάς σε.

Καὶ τῆς Εορτῆς. Ωδὴ δ’. Χριστὸς μου δύναμις.

Νομίμως ἤσκησας, νομίμως ἤβλησας, καὶ νομίμως ἐστέφθης
τῷ τοῦ Θεοῦ, Λόγῳ κρατυνόμενος, καὶ ἀπαράτρωτον σαυτὸν συντη-
ρῶν μακαριώτατε.

Μὴ στέγων ὅσιε, τὴν πλάνην νήχεσθαι, τῇ θεογενεσίᾳ ὡς νοῦ-
νεχῆς, χαίρων προσεχώρησας, φῶς νοερὸν ἀναλαβὼν, καὶ φωστῆρ ἀ-
ποδεικνύμενος.

Κατακνετούμενος καὶ τιτρωσκόμενος, τῇ ἀρνήσει τὸ πρότερον
ἀθλητὰ, οἷα ἀρνησίχριστος, ταύτην ἐξέπλυας νυνὶ, τῇ ροῇ Θεοῦ σου
αἵματος

Παρθένος ἔμεινας, μετὰ τὴν κύσιν, ὥσπερ ἦς πρὸ τοῦ τόκου
ὅτι Θεὸν Λόγον ἀπεκύησας, τὸν λυτρωσάμενον ἡμᾶς μαιτείξαι σου
πανάμωμε.

Ωδὴ ε. Τῷ θεῷ γέγγει σου ἀγαθὴ

Ρομφαία τέτρωται ὁ ἐχθρὸς, τῆς ὑπομονῆς τῆς καρτερᾶς τοῦ
γενναϊόφρονος Γεδεῶν, καὶ ταῖς τούτου πτέρυγαις καθυποτέτακται,
καὶ γέλως καθορθαίται καταισχυόμενος.

Σὺ τὴν κακίαν τῶν διωκτῶν, ἀκακος ἀκέραιος ὄρθεις, μάρτυς
ἀπώσω πανόλβιε, καὶ τῇ τελειώσει σου τῇ δι’ αἵματος, στεφάνοις
ἀθαρσείας κατεσπεφάνωσε.

Ωσπερ τις ἔλαφος διψῶν, ἀπονίψασθαι πλάνην, ἣν ἐδέξω περ-
νιθεῖς, ἐχώρησας ἀνδρικῶς, πρὸς τὸ σκάμμα, καὶ πρὸς τὰ παλαί-
σματα.

Νοήσας ἔπύρωθεν μυστικῶς, ὁ τῶν προφητῶν θεολαμπῆς, χο-
ρὸς παρθένε Θεόνυμφε, τοῦ Θεοῦ τροκτητοῦ σου βεβὸς ἀπόρητον, συμ-
βόλοις ἱεροῖς σε προδιεγράφε.

Ωδή γ'. Τοῦ βίου τῆν θάλασσαν.

Ἐπέβης τῆς ὕδασι κυβερνώμενος χειρὶ, ζωαρχικῆ πανόλβιε, οὐ-
εσώθης δὲ τούτοις τῶν διακτῶν, βυθίσας σεβάσματα, Γεδεῶν προ-
σευχῇ τῇ ἐπιμόνῳ σου.

Μικροὶς ἀντινούμενος τὰ μεγάλα σεαυτῶν, τοῖς αἰκιμοῖς ἐξέ-
δωκας, Γεδεῶν θεοφῶρε καὶ περρισεθίς, τῆς Εὐας ἐν πνεύματι, ἐθα-
νάτωσας ὄφιν ἐμφανέστατα.

Ἰδοὺ νῦν ἐξήλειψας, ἐκτιμηθεὶς μάρτυς Χριστοῦ, ἀθλήσας τε
στερρότατα, τὴν ἀρνησίθειον πλάνην ἀγαρηνῶν, καὶ τούτους νενικη-
κας, καὶ τὸν δόλιον ὄφιν ἐθανάτωσας.

Ἰδοὺ νῦν σεσάρκωται ἐξ αἱμάτων σου ἄγνων, παρθενομήτορ
Κύριος, ὃν Γεδεῶν ἐκῆρυξεν ἐν δυσί, τελείαις ταῖς φύσεσι, καὶ τὸν
ετέφανον ἦρε τῆς ἀθλήσεως.

Κοιτάκιον ἤχος γ'. Ἡ παρθένος σήμερον

Ἐν Τυρνάβῳ ὄσιε, τὸ σὸν ἐξέχεας αἷμα, συντριβεὶς τὰς χεῖράς
σου καὶ ἐν πελέκι τοὺς πόδας, ἔθυσας τὴν ζωὴν σου ὑπὲρ Χριστοῦ
σου, ἤσχυνας ἀγαρηνῶν μισόχριστον πλάνην, καὶ βραβεῖα ἐλομίσας,
τῆς νίκης μάκαρ Γεδεῶν ἔνδοξε.

Ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς, καὶ πάντα εἰδὼς πρὶν γενέσθαι,
Κύριος προγινώσκων τὴν πρὸς αὐτὸν εὐθεῖαν διάθεσιν τῆς καρδίας
σου νεοσιμάρτυς Γεδεῶν, εἰ καὶ πρὸς καιρὸν παρεχώρει πεσεῖν σε
εἰς τὸ μέγα τῆς ἐξομώσεως πτώμα, ὡς καὶ Πέτρον τὸν κορυφαῖον
τῶν Ἀποστόλων, καὶ Ἰάκωβον τὸν Πέρσην, οὐ καὶ ὁμοιοπαθῆς τῆς
μελοτομίας ἐδείχθης ἀλλ' οὐν διὰ τῆς αὐτοῦ χάριτος, ὥσπερ ἐκεί-
νους, οὕτω καὶ σὲ ταχέως ἐκ τοῦ πτώματος ἤγειρε, καὶ ἐνοπίσας
θεῖα δύναμι ἐνώπιον τῶν ἀσεβούντων, κηρύξαι αὐτὸν σὲ ἐνίσχυσε,
καὶ στεφάνοις δόξης ὡς αὐτοῦ νεομάρτυρα ἐστεφάνωσε, διὰ τοῦτο
καὶ ἡμεῖς συνελθόντες, μετ' ἐγκωμίων ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην σου,
Γεδεῶν ἔνδοξε.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ τριακοστῇ Ἀθλήσις καὶ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου ὁσι-
ομάρτυρος Γεδεῶν τοῦ νέου, τοῦ θετταλομάγνητος.

Εἰς ἣν πλάνην πέπτωκε Γεδεῶν πάλαι.

Ἐγερθεὶς ἀπέσμιξε ταύτης τὸ αἶσχος.

Βῆ τριακοστῇ νεομάρτυς δῶμα θεοῦ.

ᾠδή ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Συμπαθείας τῆς πρὸς σάρκα διαζεύξας σου, τὸν νοῦν μακαριώ-
τατε φλογιζόμενος σοφῆ, τῶν παιδῶν ἐβόας τὴν ὀδὴν εὐλογητὸς εἶ ὁ
Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἀπελεύοντα ἐκ μόνος σου προσκλήσεως, τῆς πονηρίας πνεύ-
ματα, ἐγκωκότα σε ἀσκητὴν, καὶ μάρτυρα Χριστοῦ, καὶ ὄσιον μέλ-
ποντα φαιδρῶς, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Πυριζόμενον ταῖς αὔραις τοῦ ἀλάστορος, πρόφθασον νῦν ἀθλη-
τὰ, καὶ ἀπόσβεσον πάσας τὰς βολίδας τοῦ ἐχθροῦ ὅπως τὸ σὸν μαρ-
τύριον ὑμῶν, καὶ μεγαλύνω τὸν Θεὸν τὴν σὲ δόξαζοντα.

Θεοτοκίον.

Ραθυμία με κρατούμενον διέγειρον, πρὸς ἐργασίαν Ἀχραντε,
θεῖων πράξεων ἐνίσχουσά με κατ' ἐχθρῶν, αἰεὶ πολεμούντων με δει-
νῶς, καὶ ἐναντίοις λογιμοῖς δελεαζόντων με.

ᾠδή η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὄσιοις.

Τῆς ἀσκήσεως πόνοις κατατηχόμενος, καὶ μαστίγων τῷ κάλλει
καλλωπιζόμενος, τῷ νικοπίῳ ἐμφανίσθης πανόλβιε, νίκης τὰ βραβεῖα
πρὸς τούτου δεδεγμένος.

Υψωθείς τῇ ἀγάπῃ τοῦ παντοκράτορος, ἐπιτημένῃ δαιμόνων
ὄφρῳν κατέβαλες, πνεύματος δὲ τὴν χάριν μακαριώτατε, ἔχεις ἐνοι-
κουσαν, ἐν σοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Συμπαθείας με θεῖας μάρτυς ἀξίωσον, πειρασμῶν καὶ κινδύνων
θεομακάριστε, ὄσιε τὸν τιμῶντα σε ἐκλυτρούμενος, καὶ ὑπὸ τὴν σκέ-
πην, Γεδεῶν τὴν σὴν προστρέχοντα.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ Θεοβαδίστον, ἀπορρήτων πραγμάτων,
χαῖρε φανέρωσις, ἀκουσμα φρικτὸν δυσθεώρητον ὄραμα, χαῖρε τῶν
πεσόντων ἀνάκλησις Παρθένε.

ᾠδή θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Σὺ τὸ ἔσχατον ὄντως τε καὶ ἀκρότατον, τῶν ἀρετῶν κατείλη-
φας Γεδεῶν πάνσοφε, καὶ μεθέξει Θεὸς ἐχρημάτισας, ψάλλον σὺν ἁσω-
μάτοις, Ἄριος, Ἄγιος, Ἄγιος, Τριὰς ἢ παντουργὸς καὶ παντοδύναμος.

Ρυσθεὶς παγίδων τῶν θηρευόντων σε, πρὸς οὐράνιον χώρον, πάτερ, κατέπαυσας, καὶ μαρτύριον συνήφθης στρατεύμασι, μετὰ τῶν ἄσωμάτων καὶ νῦν ἰκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν πάντων, τῶν σὲ μακαριζόντων.

Ισχὺν καὶ κράτος Χριστὸν τιθέμενος, τῶν χαλεπῶν δαιμόνων διαπέρασας τάραχον, καὶ πρὸς ἄνω λιμένας κατήντησας, ὅλος ὠραϊσμένος, ὅλος τοῦ πνεύματος, ταῖς φωτοχυσίαις θαψιλῶς περιχεόμενος.

Θεοτοκίον.

Νοεῖν τὸ θεῦμα τὸ ἀκατάληπτον, τοῦ τοκετοῦ σου Παρθένε μὴ σθένοντες, σιωπῇ δὲ μᾶλλον τοῦτο δεξαζόμεν, καὶ σὲ δοξολογοῦμεν τὴν παμμακάριστον, μόνην καὶ καλὴν ἐν γυναιξί· καὶ παναμωμητον.

Καταδασία. Μυστήριον ξένον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναικες ἀκουτίσθητε.

Τὸν Γεδεὼν νῦν ἅπαντες, τιμῆσωμεν ἐν ἄσμοις, νεομαρτύρων τὸ κλέος, καὶ τῆς ἀνδρείας τὴν στήλην, πύργον τὸν ἀδхамάντινον τῆς ὀρθοδοξου πίστεως, καὶ καθαιρέτην κράτιστον, ἀγκρηνῶν ἀσεβείας καὶ ἐκκλησίας τὴν βράσιν.

Αγάλλου, σκίρτα, χόρενς, Μονὴ ἢ περιώνυμος, τοῦ Καρακάλλου πλουτοῦσα, ὡς θησαυρὸν πολύτιμον τὰ Λειψίνα τοῦ Μάκκαρος, Γεδεῶν, καὶ συγχάλεσον τῶν μοναστῶν τὸν θιασον, πανηγυρίσαι τὴν μνήμην αὐτοῦ, καὶ κρόται τοῖς ὕμνοις. Καὶ τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵονες. Πᾶσα προή. Ἰστώμεν στίχους δ'.

Καὶ ψάλλομεν προσόμοια ἤγος α'.

Πανεύφημοι μάρτυρες ἡμῶς.

Πανένδοξε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Γεδεῶν ἀοίδιμε, δι' ἀγάπην τοῦ κτίσαντος, σαυτὸν ἐκδίδωκας εἰς τμήν μελῶν σου, καὶ βίαιον θάνατον, διὸ ἐν οὐρανοῖς νῦν ἀπειληφας δόξαν καὶ εὐκλειαν εὐπρεπῶς καταστροφόμενος, τὴν Ἁγίαν, ἐρίτιμον κέραν σου.

Τοῦ παμδουλοῦ Ἰησοῦ, στρατιώτης ἄριστος, ὦ Γεδεῶν ἐχρημάτισας, πάσαν ιδεάν γὰρ, ὑποστὰς βασάνων, δι' αὐτὸν περιδοξε, σελήνης τὴν λατρείαν κατήργησας, Σταυροῦ τῆ χάριτι, καὶ τῆς πλάγης σέθεν ἑσθειας, τῆ πλημμύρα μάκκαρ τῶν αἱμάτων σου.

Διψῶν τὸ ποτήριον ποιεῖν, τοῦ Χριστοῦ πολιάθλε ἀγκρηνῶν δεισιδαίμονα πλάνην κατέπτυσας, μυκτηρίας τοῦτον, ἅπασαν τὴν βλασφημιον θρησκείαν, καὶ Βελῆ τὸν παράφρονα, ὑφ' ὧν τεμνόμενος μελῆδόν καὶ ἀναιρούμενος, νίκης ἤρας, τράπαια ἀήτητες.

Αγγέλων ἀλήκτου χαρμονῆς, Γεδεῶν ἀήτητες, κατηζώθης πανόλθεις, νικήσας ἄριστα, δυσσεβῶν μανίαν, καὶ δαιμόνων φάλαγγας, διόσου τὴν σεβασμιον ἀθλοποιον, πόθῳ τιμωμέν σου, προσκυνούντες τῶν Λειψίων σου, θήκην μάκκαρ, ἰάματα βρύουσαν.

Ἄδεια ἤγος πλ β'.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ, ἐν τῇ μνήμῃ συνελθόντες, τοῦ νεομαρτύρου Γεδεῶν, τοὺς ἀγῶνας τε καὶ τοὺς ἀθλους αὐτοῦ, ψαλαῖς ἁμαρταν, κατὰ κράτος εὐφημήσωμεν. ἄσωμεν τοίνυν ὡς γέγραπται, ἄμα καινόν, ἐν τῇ καινῇ ἀθλήσει αὐτοῦ· ἡ γὰρ παρ' ἡμῶν πρὸς τοῦτον τιμῆ, ἀπόδειξιν ἔχει, τῆς πρὸς τὸν κοινὸν δεσπότην Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὅς τῶν αὐτῶν ἐκείνῳ ἀξιώσει μισθῶν, ἡμᾶς τοὺς τὸν αὐτοῦ Μάκκαρ τιμῶντας, Γεδεῶν τὸν ἀοίδιμον.

Καὶ νῦν Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ γινῆται ἐκ Παρθένου Δοξολογία Μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις·

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικὰ καὶ ἐκ τῶν κανόνων, τῆς ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου·

Ἀπόστολον, καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κοινωνικὸν εἰς μηνόσουνον αἰώνιον. Μεγαληνάριον τοῦ Ἁγίου

Νέος ἀλλ' ἀδάμαστος ἀθλητής, Γεδεῶν ἐράνης, οὐσίαθλε τοῦ Χριστοῦ, ἐναντι τυράννων τὸ ὄνομα κηρύξας, αὐτοῦ καὶ τῶν μελῶν σου τὴν θλάσιν ἔφερες.

Τὸν οὐσιμαρτύρα τοῦ Χριστοῦ, Γεδεῶν τὸν θεῖον, εὐφημήσωμεν ἀδελφοί, ὅς τὴν τοῦ Μωάμεθ διήλεγξε θρησκείαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐνδόξως καθωμολόγησε.

Χαίροις οὐσίαθλε τοῦ Χριστοῦ, νέε ἀθλοφόρε γόνε Κήπουνας τῆς πιστῆς, χαίροις τῆς Τυρναβου τὸ ἕδυσμα καὶ κλέος, Μονῆς δὲ Καρακάλλου δόξα καὶ καύχημα.

ΤΩ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ

ΘΕΩ ἩΜΩΝ ΧΑΡΙΣ,

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

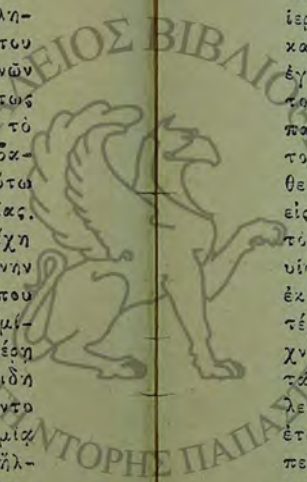
ΓΕΔΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ.

Ουτος ο νεοφανής άσκητήρ του νοητού στερεώματος, ο νέος λέγει οσιομαρτύρ Γεδεών, κατήγετο έκ της έπαρχίας της Δημητριάδος, άπό χωρίον λεγόμενον Καπούρνα, κείμενον πλησίον της Μακρονιτζας, Κομοπόλεως της ίδιας Δημητριάδος, γεννηθείς, άπό γονείς εύσεβείς και όρθοδοξούς· και ό μόν Πατήρ αυτού όνομαζέτο Αδγερινός, ή δέ Μητήρ αυτού Κυρατζα, είχε δέ και άλλους αδελφούς κατά σάρκα πρεΐς και τέσσαρας αδελφάς, άλλ' αυτός ήτον ό πρωτότοκος των άλλων, όνομαζόμενος Νίκος. Έπειδή δέ ό πατήρ του 'Αγίου περιέπεσε εις δυστυχίαν διά τά δασύματα, και μή δυναμένος νά εξηκουμήσῃ τά προς το ζην ανάγκαια έν τη πατρίδι του Καπούρνα, αναχωρήσας εκείθεν, κατόκησεν εις έν χωρίον όνομαζόμενον Γιερμή μέ ύλην τή εικογένειάν του, φέρων όμωύ και τόν 'Αγιον, χρόνων δώδεκα ήλικίαν έχοντα τότε. Έπειδή δέ ή μητήρ του 'Αγίου'είχεν ένα εξάδελφον μπακαλιη έν τό Βελεστίνον, και αυτός είδε τόν 'Αγιον ότι ύπάρχεν έξυπνος και σπουδαίος, εις πάσαν ύπαρσίαν, έζήτησεν αυτόν άπό τήν εξαδέλφην του τήν μητέρα του μάρτυρος, διά νά τόν έχῃ εις τό έργαστήριόν του, πωλούντα και αγοράζοντα κατά τήν συνήθειαν. Και λοιπόν έσεινή μόν παρέδωκεν αυτόν τόν αγαπητόν τισ υίόν μετά χαρής εις τας χείρας του εξαδέλφου της, ό δέ 'Αγιος διατριβών εις τό έργαστήριον του θείου του, ύπηρετουσεν ως δούλος άκόπως τόν θεϊόν του. Έν τούτῳ δέ τῷ έργαστηρίῳ, εις τών έν Βελεστίνῳ άγαρηνών, 'Αλλης όνοματι, όστις συνειβίχε νά συναζή εκεί ίδών τόν 'Αγιον, λέγει προς τόν θεϊόν του μίαν ήμέραν εμπρός Γιάννη, αυτό τό παιδί νά μέ τό δώσω ένά ολόκληρον χρόνον διατί είναι μικρόν, και τό θέλω νά τό βάλλω νά ύπηρετή εις τό χαρέμι· ό δέ θεϊός του 'Αγίου τῷ άπεκρίθη· «έγώ τό έχω δούλον, δέν ήμπορώ νά σοί τό δώσω, και άν θέλῃς ύπαγε εις τήν μητέρα σου, και ζήτησιν αυτό, και εάν σοί τό

δώσῃ λάβετο· Ό δέ άγαρηνός θυρωθείς, άνεχώρησεν άπό τό έργαστήριον, και μετά έπτά ήμέρας επιστρέψας εκεί κατά τήν συνήθειάν του, ήρκατε βίαιως τόν Νικον έκ της ύπαρσίας του, και ως άρνεϊον άκακον τόν έφραεν άμέσως εις τό χαρέμι του. Ό δέ Νίκος ήρχισεν νά ύπηρετῇ άκόπως και επίδειξις τας άπογόνους της 'Αγχο· διότι ως είπομεν ήτον φυσικά επιτηδέιος· εκεί δέ ό 'Αγιος έδουλεύσεν ένα ολόκληρον χρόνον. Έπειδή δέ ό πατήρ του ήθε προς τόν 'Αγην ζήτησιν επίμονως νά παραλάβῃ τόν παιδά του, εκείνος ό άπεθής ειπε προς αυτόν ήλαρώτατα· «έγώ πρό Αδγερινέ ήξεύρεις καλά ότι έχω τό παιδίον μου εις τόν πόλεμον, λοιπόν όταν επιστρέψῃ άπό τόν πόλεμον, τότε έλα νά πάρῃ τόν Νικον. Και μετά δέκα ήμέρας ήλθεν ό υίός του, ως δέ εκείνος εισήλθεν εις τήν οικίαν, λέγει εύθύς προς τόν πατέρα του «παπά! παπά! πόθεν είναι τούτο τό Ρωμαϊόπουλον όπου έχεις εις τό χαρέμι; πόσον άτακτον είναι Ρωμαϊόπουλον δι νά εύρεσκηται εις τό χαρέμι; έγώ έπεθύμουν νά τό περιτρώσω, και νά γίνω άναδόχος του, διά νά τό έχωμεν πάντατε εις τό χαρέμι». Και δὴ ήρξατο ό κατήρατος νά κυλακεύῃ τόν Νικον, αυτός δέ ως τρυφερός τῇ ήλικία και είόλισθος, ήπατήθη και ήρήθη (ρεύ.) τόν γλυκαζοντον 'Ιησουν Χριστόν τόν σωτήρα του κόσμου και Θεόν ήμῶν. 'Αφ' ού λοιπόν περιέτεμαν αυτόν οι ύπηρεταί του Διαβόλου, και όπαδοί του ψευδοπροφήτου Μωάμεθ, αντί Νίκου, έπωνομασαν αυτόν 'Ιμπραϊμή· μετά ταύτα δέ διέμεινε εις τήν θρησκείαν του Μωάμεθ, ή μάλλον ειπεϊν πλάνην του Διαβόλου, δύο και μόνον μήνας του Θεού μή συγχωρήσαντος περισσότερον διά τήν άκραν φιλαίθευσίαν του) μετά δέ τήν παρέλευσιν τούτων των δύο μηνών, έλθων ό 'Αγιος εις ασθισιν, και γνωρίσας τήν αξιοδάρυτον πτωσίαν του, μετενόησεν έξ ύλης καρδιας του, ως Πέτρος κλαύσας πικρώς, και φυγὰς κρυφίως ήλθε διά νυκτός εις τόν κατά σάρκα πατέρα του, τήν συμφοράν αυτού οδυρόμενος· «ήμαρτον λέγων πάτερ μου, εις τό εξῆς Τούρκος δέν θέλω, ούτε νά ήμαι, ούτε νά όνομαζομαι». λέγει ό πατήρ του. «Τι νά σε κάμω Νικο μου, έγώ είμαι πτωχός άνθρωπος, γράσια δέν έχω νά εξιδεύσω· διά νά σε κρύψω εις κάκνεν μέρος· δια τούτο υιέ μου αυριον άφ' ού σε βάλλω πολλά πρωί εις τό άλαγον, θέλω σε φέροι εις τό χωρίον τό όνομαζόμενον Κεραμιδι, και έγώ επιστρέψας, θέλω φορτώσει άπό τόν άσρα έψαρια, διά νά μη λάθωσιν οι άνθρωποι ύποψίαν, ότι σε έφυγαδευσα». 'Αφ' ού λοιπόν αυτός έφερε τόν υιόν του εις τό Κεραμιδι· τῷ λέγει· «επινόησον, όποιον τρόπον δυνηθῃς, υιέ μου, διά νά μεταβῃς εις τό 'Αγιον όρος, έγώ δέ επιστρέψας εις τήν οικίαν, τισ υίδη πῶς θέλω εύρη τήν μητέρα σου, και τούς αδελφούς σου· επειδή οι 'Αγαρηνάι ως έμαθον, συνήθροισαν ζύλῃ, διά νά με; καθύσουσιν εις τόν Βελε-

τινον· διὰ τοῦτο ἄς ἀπιθάνωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὸν Χριστόν· καὶ ταύτην τὴν ψυχοφελῆ συμβουλὴν πατρικῶς διδούς εἰς αὐτὸν ὁ πατήρ του, ἀνεχώρησε μετὰ δακρῶν, φθιάσας δὲ εἰς τὸν Βάλτον, καὶ φορτώσας ὑψάρια (ὄγῶρ Κάρλας καὶ Βάλτος καλεῖται) καὶ ἐπιστρέψας εἰς Βελεστίνον, ἤρχισε νὰ πωλῇ τὰ ὑψάρια μόλις δὲ ἔφθασε νὰ κηρύξῃ «πάρτε ὑψάρια» ἰδοὺ καὶ ἔρχονται ὑπηρέται τοῦ Κριτοῦ, καὶ τὸν ἤρπασαν. Καὶ παρρησιάζσαντες αὐτὸν εἰς τὸν παράνομον κριτῆν, τὸν ἔβαλον διὰ προσταγῆς του εἰς τὸν φάλαγγα αὐτῆς δὲ διὰ νὰ δικαιωθῇ, καὶ ἐπομένως νὰ ἀποφύγῃ τοὺς ραβδισμοὺς τοῦ ἀνόμου κριτοῦ λέγει. «Τίμε δέρετε ἄδικα; ἐγὼ τὸ παιδίμου ἀπὸ ἐσῶς τὸ ζητῶ, ἔδν καὶ ἐτούρκισον» ἀκούσαντες δὲ τοῦτο οἱ περὶ τὸν κριτῆν, ἀμέσως ἀπέλευσαν αὐτὸν ἀνενόχλητον. Ἄλλ' ἐπειδὴ μετὰ δύο ἡμέρας ἐκίνησε κρίσιν ὁ πατήρ του Ἁγίου ζητῶν τὸν υἱὸν του ἀπὸ τὸν κριτῆν, ἐκεῖνος δὲ ἀμυχανῶν διὰ τοῦτον τὸν πειρασμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον περιέπεσον ἀνεπιστάτως λέγει ἱλαρῶ τῷ προσώπῳ. «πρὸ Ρωμιέ· ἐν ᾧ σὺ ἐφυγάδευσας τὸ παιδί, ζητεῖς καὶ κρίσιν ἀπὸ ἐμέ;» Καὶ τότε θυμωθεὶς ὁ βάρβαρος, ὕβρισεν αὐτὸν, σπρώχνων, καὶ δέρνων ἀσπλάγχχνως, καὶ οὕτως κακῶς, ἀπέδιώξεν αὐτὸν ἐκ τοῦ κριτηρίου, ἐκεῖνου τῆς ἀνομίας. Ἐκεῖ δὲ εἰς τὸ Κεραμιδί, ἐπειδὴ ἔτυχε κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, νὰ ἔχη ὁ πατήρ του Ἁγίου μίαν θειαν Κελογοραϊαν, Σοφίαν ὀνομαζομένην ἐκεῖνη παραλαβοῦσα τὸν ἅγιον, φέρεῖ αὐτὸν εἰς μίαν οἰκίαν, ὅπου διέτριβον μάστορες (ἔτυγον δὲ τότε πολλοὶ μάστορες εἰς τὸ Κεραμιδί κτίζοντες οἰκίας) εἰς τοὺς ὁποίους ἐμισθωσεν αὐτὸν διὰ νὰ φέρῃ λασπην, καὶ πέτρας, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν κτιστῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι τελειώσαντες ὅλην τὴν ἐργασίαν κατὰ τὸ Κεραμιδί, ἐκάθηντο ἀργεῖ, κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἔτυχε καὶ ἐν καρδίῃ Θεοῦ οἰκονομῆσαι κατὰ εἰς τὸν λιμένα τοῦ Καμάρι· ἐμβάντες οὖν εἰς αὐτὸ ἅπαντες, ἤλθον κατ' εὐθεῖαν εἰς Κρήτην, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸν Νίκον· ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν Κρήτην δουλεύοντες οἱ μάστορες, ἔδεον ἀπανθρώπως τὸν Ἁγίον· μίαν δὲ ἡμέραν τόσον τὸν ἐρραβδίσαν, ὥστε καὶ τὸν ἐκυνήγουν ἐκ τῆς ὀργῆς των ἕως ἡμῖς τῆς ὥρας· καθ' ὃν δὲ καιρὸν ἐκυνήγουν αὐτὸν, ἔπεσον ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου ἡσκούφιά του καὶ ἐχέθη· ἐπιστρέψας δὲ πάλιν μετὰ ταῦτα ὅπισω εἰς τοὺς μάστορας, καὶ μὴ ἔχων τί νὰ φορέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἀντὶ σκούφιας ἐκίψε τὸ ἐν μανίκιον τοῦ ὑποκαμίσου του, καὶ οὕτω τὸ ἀποκοπὲν ἐκεῖνο μανίκιον ἔδεσε μετὰ σχοινίον ἀπὸ τὸ ἐν μέρους, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ἀνοικτὸν τὸ ἐφοροῦσεν ὡς σκούφον· οὕτω μὲν οὖν διάγων ἐκεῖ ὁ Ἁγίος καὶ καθ' ἑκάστην σκληρῶς ραβδίζόμενος ὑπὸ τῶν μαστῶρων, διέτριψεν ἕως τρεῖς μῆνας εἰς τὴν συνοδίαν αὐτῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ μίαν ἡμέραν τὸν ἔδειραν πάλιν σκληρῶς, τί τὸ ἐντεῦθεν; λαμβάνει καὶ αὐτὸς μίαν

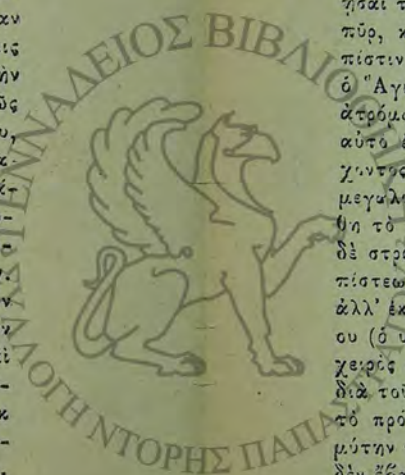
ὀκλὸν ἄλευρον, ὅθεν τὸ εἶχον οἱ μάστορες καὶ φυγὴν ἀπὸ αὐτοῦ· εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος, καὶ κρυβεὶς ἐκεῖ. Ἐζήμεσε τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο ἄλευρον, καὶ πλάσας κολούρια δώδεκα τὰ ἔψησεν, ἐκάθησε δὲ αὐτοῦ ἡμέρας δώδεκα, ἕως ὅτου ἔρκεγεν ἐκεῖνα τὰ κολούρια ἔπειτα δὲ βίχσθεις τὸ μὲν ὑπὸ τῆς· πείνης, τὸ δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ φέβου ἀνεχώρησαν ἐκεῖθεν, καὶ ἰλθὼν εἰς τὸ ἐξωκλήσον, εὗρεν ἐκεῖ ἱερεῖα τινὰ λειτουργοῦντα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὁ δὲ ἱερεὺς ἰδὼν τοῦτον· οὕτω πῶς ἔχοντα, ἠρώτησεν αὐτὸν ἱλαρῶς· ἀπόθεν εἶσαι, τέκνον μου; καὶ πῶς εἶσαι ἄπλυτος οὕτω καὶ μαῦρος; ὁ δὲ Ἁγίος πρῶτον ποιήσας μετάνοιαν, ἕως ἐδάφους τῆς γῆς πρὸς τὸν ἱερέα τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ἔπειτα ἤρξατο νὰ ἐξιστορῇ μετὰ δακρῶν τὰ συμβῆντα του· τότε ὁ ἱερεὺς ἀκούσας ὅλην τὴν ἐλεεινὴν συμφορὰν του στεναζῆς ὡς ἔπρεπε, καὶ δακρῶσας, εἶπε· «Παῦσον παιδίμου, καὶ μὴ θρηνηῖς, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ εἶχον ἕνα μονογενῆ υἱόν, ὅστις πρὸ πάντε ἡμερῶν ἀπέθανε, διὰ τοῦτο, ἂν ἔγκλησας, θέλω σὲ υἱοθετήσῃ διὰ παρακωμῆσαι.» Ὁ δὲ Ἁγίος παρ' ἐλπίδα ἀκούσας ταῦτα, ἐχέθη, ὡς ἀξιώθεὶς θεοθελῆ νὰ εὕρῃ τοιοῦτον ἱερέα ψυχοπατέρα. Τοῦτου δὲ γινομένου λαμβάνει αὐτὸν ἐκεῖνος ὁ θεοφιλέστατος ἱερεὺς, καὶ δοὺς, εἰς τὰς χεῖρας τὰ ἱερά του, ἤλθε ὁμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου καὶ ἡ πρεσβυτέρα αὐτοῦ ἐνηγκαλισαμένη αὐτὸν, κλαίονσα τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ της, ὑπεδέχθη αὐτὸν ὡς ἄλλον υἱόν της, καὶ ἔκοιτε ἡγάπα αὐτὸν καὶ ἐπεριποιεῖτο ἡσυχασίας δὲ ἐκεῖ, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἤρξατο νὰ μαθηθῆ καὶ τὴν ὕφαντικὴν τέχνην· (διότι ἐκεῖνος ὁ ἱερεὺς ἐγνώριζε καὶ ἀπηγγέλλετο τὴν τέχνην τοῦ ὕφανειν τοὺς ἀλατζάδες, καὶ προσέτι καὶ τοῦ πλέκειν γὰρ τάνια) τὰ ὅποια ἐκεῖνος μαθὼν ὡς ἀγγίλους εἰς ὀλίγον καιρὸν, ἐδούλευε τὸν ψυχοπατέρα του λόκως. Ἄλλ' ἐπειδὴ μετὰ τρεῖς χρόνους ἐτελεύτησεν ἐν Κυρίῳ ἐκεῖνος ὁ χριστομίμητος ἱερεὺς, ἐγένετο δὲ καὶ πέντα μετὰ τὸν τότε κατὰ τὴν Κρήτην, εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ θετὴ μήτηρ του. «Νίκο, ἐπειδὴ ὁ παπᾶς μας ἀπέθανεν, ἐγὼ δὲ ἔχω δύο κοράσια, διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι, παιδίμου νὰ σὲ θρέψω διὰ τὴν ἀπορίαν καὶ ἔλλειψιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκασιῶν· ὑπάγε λοιπὸν ὅπου ὁ Θεὸς σὲ ρωτίσει.» Τότε καὶ ὁ Ἁγίος κλαύσας πικρῶς, καὶ βαλὼν μετάνοιαν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μητρός, ἀνεχώρησεν ὀδυρόμενος. Περιπλανώμενος δὲ ὡς κἀκεῖσε, εὗρε νέον τινὰ, καὶ συμφιλιοθέτης ὄμιλον περὶ ψυχῆς. Τότε ὁ Ἁγίος μεταξὺ τῶν ἄλλων ψυχοφελῶν λόγων, εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς· ἐγὼ ἀδελφέ μου ἔχω πολλὸν πόθον διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Ἁγιώνομον Ὄρος, ἵνα ἱστορήσω καὶ προσκυνήσω τὰ βασιλικὰ ἐκεῖνα καὶ εὐαγγῆ Μηνκοστήρια, καὶ τοὺς ἐκεῖ ὁσίους Πατέρας, τοὺς διὰ Χριστὸν ἐν νηστεῖαις καὶ ἀγρυπνίαις καὶ ἄλλαις θεακρίστοις κακοπαθείαις, τὸ σῶμα αὐτῶν καταθλίβοντας καὶ ταλαιπωροῦντας· πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ ὁ ἄλλος συμφώνως ἀπεκρίθη. «ὅτι καὶ ἐγὼ ἀδελ-

φῆ ἐπιθυμῶ τὴν προσκύνησιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, διότι ὡς κινῶ ἐκεῖ εὐρίσκονται καὶ πνευματικοὶ Πατέρες; ἔμπειροι, καὶ προρατικοὶ μοναχοί, ἐν ᾧ τοιοῦτοι Πατέρες ἐνωρετοὶ εἰς τὸν Κόσμον σπανίως φαίνονται. Καὶ οὕτω συμφωνήσαντες καὶ οἱ δύο, εἰσέβησαν εἰς πλοῖον καὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ Κοῦτην, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας Θεοῦ βοήθειᾳ κατευδύθησαν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, κατὰ τὸν λιμένα τὸν καλούμενον Δάφνην, ἐκεῖθεν δὲ ἀνέβησαν εἰς τὴν σκήτην τῶν Καρκαίων, ὅπου ὁ Ἅγιος διαχωρισθεὶς ἀπὸ τοῦ συνοδοιπόρου του, καὶ περιερχόμενος ὄλον τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς προσκύνησιν τῶν εἰκοσιτεσσάρων ἱερῶν Μοναστηρίων, καὶ τῶν λοιπῶν ἀσκητηρίων, καὶ ἐρευνῶν πανταχοῦ ἐπιμελῶς διὰ τὰ εὖρη Πνευματικῶν τινὰ ἔμπειρον διὰ ἐξωμολογήσιν του, καὶ μεταληψὶν τῶν ἀρχόντων καὶ ζωοπιῶν μυστηρίων (διότι κατὰ τὴν ἐν Κρήτῃ διατριβὴν του, πρὸς οὐδένα πνευματικόν, οὔτε καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ψυχοπατέρα του ἐξωμολογήθη τὴν ἀμαρτίαν του, φοβούμενος δὴθεν μήπως μαθῶν ὅτι ἦτον Τούρκος, ἤθελε τὸν βδελυχθῆ καὶ ἀποδιώξῃ, καὶ τῆς κοινωνίας τῶν ἀρχόντων μυστηρίων, κατὰ τοὺς Ἱερῶν κανόνας, ἤθελε τὸν ἐμποδίσῃ· ἀλλὰ καὶ τοὺς προσπιεσόμενος, καὶ ἐτοιμαζόμενος διὰ τὴν Κοινωνίαν, ὅμως δὲν ἐτόλμα τὰ πλησιάζειν διὰ τὸ ἀνεμολογήσθαι τῆς ἀμαρτίας του.) Τέλος πάντων οὕτω περιερχόμενος, ἔφθασε μετὰ τὴν περιδὸν του καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν μὲν τῶν Ἁγίων καὶ πανευφρόνων Ἀποστόλων, τὴν καλουμένην τοῦ Καρκαλάου ἐκεῖ δὲ θεωρήσας τὸ ἦσυχον τοῦ τόπου καὶ τὸ κατανυκτικόν, καὶ κελυφὴν τοῦ Μοναστηρίου, ἔμεινε εἰς τὴν συνοδίαν τῶν ἐκεῖσιν Πατέρων, ὅπου καὶ τῆς Ἱερᾶς ἐξωμολογήσεως, κατὰ τὸν νόθον του, καὶ τῶν λοιπῶν ἀναγκαίων κατὰ τὴν περὶ τῶν ἀρνησιχρίστων διάταξιν τῆς ἐκκλησίας, ἀξιώθει, οὕτω μετὰ κατανύξεως καὶ συντετριμμένης καρδίας, ἐκοινώνησε τῶν θείων Μυστηρίων· καὶ μετὰ ἓνα μῆνα ἔλαβε καὶ τὸ μέγα καὶ Ἀγγελικόν σχῆμα, πρὸς περισσύτεραν προθυμίαν καὶ ἀσκήσιν τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων, μετονομασθεὶς Γεδεών, ἐφρουραζων, καὶ κλαίων διὰ παντός τὴν προτέραν του ἀνομίαν, μετ' ἄλλας ὑποταγὰς καὶ ἀσκήσεως. Βλέποντες δὲ οἱ πατέρες τοῦ Μοναστηρίου τὴν εὐλαβειαν αὐτοῦ, καὶ ὑπακοήν εἰς πάντα τὰ προστάγματα τοῦ προστάτου, καὶ τῆς λοιπῆς ἀδελφότητος, ἀπεκατέστησαν αὐτὸν νεωκόρον, ἔχον ἐκκλησιάρχην, πρὸς ὑπηρεσίαν, καὶ φιλοκαλίαν τοῦ πασιπύου Ναοῦ. Ἐκεῖ δὲ ἐνασκουμένου τοῦ Ἁγίου, τίς δύναται τὰ διηγηθῆ τὰ νηστείας του, τὰς γονυκλισίας του, τὰς ἀγρυπνίας του, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀσκητικούς ἀγῶνάς του; μόνος ὁ καρδιογνώστης Θεὸς γινώσκει ἀκριβῶς ταῦτα· διότι μετὰ τῶν ἄλλων ἀσκήσεων καὶ ἀγῶνων, τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο πρὸς τῆσιν καὶ κακουχίαν τοῦ σώματός του, λέγουσιν, ὅτι εἶχε καὶ μίαν τακαλίαν διὰ τῆς ὁποίας δάκνωντας τὰς σαρκὰς του, κατέκοπτεν αὐτὰς ἀφειδῶς· πρᾶγμα τῷ

ὄντι ἄξιον φρίκης! καὶ ὁ ζήλος αὐτοῦ δὲν ἦεν ὑπερβότα τῶν παλαιῶν ἀσκητῶν. Οὕτω λοιπὸν ὑπηρετῶν καὶ εὐτρεπιζῶν ἀόκνως τὸν θεὸν ἐκεῖνον Ναόν, καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων, ὡς εἶπεν, ἀγωνιζόμενος, διέτριψεν ἐκεῖ εἰς τὸ Μοναστήριον χρόνους τριάντα πέντε ἔτη· μετὰ παρέλευσιν τούτων χρόνων, ἄρ' οὐ ἠκουσε πολλὰς ψυχασταλαῖς ἀναγνώσει, καὶ βίους τῶν Ἁγίων μαρτυρίων πατριστατικῶς εἰς τὸ μαρτύριον, καὶ πληροφορηθεὶς, ὅτι πολλοὶ τῶν παλαιῶν καὶ νέων περιέπεσαν (ὡς κρίμασιν οἶδε Κύριος) ὡς καὶ αὐτὸς εἰς αὐτὸ τοῦτο (φρῶν) τὸ περὶ τὸν χρόνον τῆς ἀρνήσεως τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, καὶ πάλιν ἐγρηθένας ἐμολόγησεν ἐνωπίον βραβύδιον τε καὶ τυράνηνον, τὸν πρῶτον ὑπ' αὐτῶν ἀρνηθέντα Χριστόν, Θεὸν ἀληθινόν, καὶ σωτήρα τοῦ κόσμου ἀναψὲν ἀπὸ θεῶν ἔρωτα· καὶ ἀπὸ τῆν ἀγάπην τοῦ μαρτυρίου ὄθεν καὶ ζῆου ἀναβολῆς τινος καὶ διατάσσει, ἀναχωρήσας γνῶμῃ καὶ ἄδειᾳ τοῦ προστάτου ἀπὸ τοῦ Ἱερῶν Μοναστηρίου τοῦ Καρκαλάου, καὶ ἐφοδισθεὶς πρότερον ταῖς εὐχαῖς τῶν πατέρων, ὤρμησεν εἰς Ζακύνθον, ἐκεῖ δὲ ἐπροσποιεῖτο ὁ μακάριος ὡς ἄλλος Σιμεὼν, τὸν διὰ Χριστὸν σκλήν. Οὕτω λοιπὸν πολιτευόμενος καὶ περιερχόμενος τῆδε κρείττω ἐφθάσε καὶ εἰς τὸν Βελεστίνον ὅπου ἐξώμασε· κατὰ δὲ τὴν μεγάλην Πέμπτην φορῶν εἰς τὴν κερχλὴν του στέφανον ἀπὸ τριανταφύλλα καὶ λουλούδια, καὶ προσπιεσόμενος ὡς εἶπομεν τὸν σκλήν, καὶ τοιοῦτοτρόπως διαδὲς ἐκεῖνον τὸν δρόμον τῆς ἐνδοξίας ὅπου εὐδοκεῖτο ἡ εὐαία τοῦ Τούρκου ἐκεῖνου, τοῦ ὑποσκελισάντος αὐτὸν εἰς τὴν κελύνην, καὶ γνωρίσας αὐτήν, ἔκρουσε τὴν θύραν μετὰ μεγάλων πετρῶν τούτων σφιδᾶς, ὥστε τὴν κατεσύντοψεν, ὥς οὐ κί δουλαὶ ἤνοιξαν αὐτήν. Ἦν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχιεροῦ παρουσιάζεται εἰς αὐτὸν ἔκείνος δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἠρώτησε· «Τί ζητεῖς; Κυλόγησαι, καὶ πῶς ἔχεις πόσα λουλούδια εἰς τὴν κερχλὴν σου;» Καὶ ὁ Ἅγιος· «Δὲν μὲ γνωρίζεις; πρῶτην φορὰν ἤδη σὲ βλέπω· ἀπειρήθῃ ὁ Ἀρχιερὸς, καὶ ἀπορῶ δικαίᾳ ὑπάρχεις τούτουτον ἑλεηνός καὶ τολκισπῶρος. Καὶ ὁ Ἅγιος· «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Νίκος, ὁ ὑπὸ σοῦ ἐξεκπηθεὶς εἰς τὴν ἀβύσσον διὰ τὸ ἀτελεῖς τῆς ἡλικίας μου, καὶ ἀρνηθεὶς (φρῶ!) τὴν γλυκύτατον Ἰησοῦν μου· ἀλλ' ἐγὼ πάλιν Χριστιανός εἰμὶ, καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν ἐνωπίον σου ὁμολογῶ, καὶ διὰ τοῦτο ἤδη ἐπροσποικισθην, ἵνα μοι ἀποδώσῃς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μὲ ἐστέρησας· διότι βλέπων τὴν σκόλα μου περιεταρτημένην, τὴν σφραγίδα τοῦ σατανᾶ ἔχουσαν ἠναγασθῆναι τὰ περρησιασθῆ σήμερον, καὶ τὰ διαλεχθῶμεν ὑμῖν τῆρι· Τούτω ἀκούσας ὁ ἀσθεὶς, ἐν τῷ ἅμα ἐγερθεὶς· τρέχει εἰς τὸ κοιτήριον, τὰ περὶ αὐτοὺς καλούμενον μερκαμέ· καὶ εἰ ἀποσταλέντος ἤρπασαν τὸν Ἅγιον καὶ παρέστησαν αὐτὸν εἰς τὸν Κοιτὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης Πηροσκειυῆς· ὁ δὲ Ἅγιος προσευχόμενος καὶ φηρῶν ἐκεῖνον τὸν εἰς ζήλειον στέφανον εἰς τὴν κερχλὴν του καὶ δύο ἀγῶν κρέκλαια

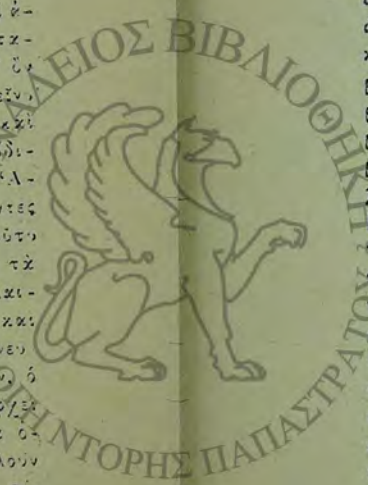

ρασταζων εις τὰς χεῖρας του, ἐμβὰς εις τὸ δωματίον τοῦ Κριτεῦ, ἀέμενος ἐγχειρίζει αὐτὰ εἰς αὐτὸν ὡς δὴθεν δωροφορᾶν αὐτὸν λέγων· «Χριστὸς ἀνέστη Κριτὰ, καὶ εἰς ἔτη πολλά.» Ταῦτα ὁ Κριτὴς ἀκούσας, καὶ νομίσας αὐτὸν ὡς φρενὸληπτον λέγει· «Σαλὸς εἶσαι πρὸς πολλοπαππα, ἢ προσποιῆσαι τούτον τὸν τρόπον;» ὁ δὲ Ἅγιος οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλ' εἰώπα· καὶ ὁ Κριτὴς λέγει πρὸς τοὺς ὑπηρετάς· «φέρεται εἰς αὐτὸν ἓνα καφρέ.» καὶ οἱ ὑπηρεταὶ ἐψήσαντες αὐτὸν προσέφερον τοῦ Ἁγίου· αὐτὸς δὲ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Κριτοῦ ταμβάκον, ἐκεῖνος δὲ ἐκβάλων τὴν ταμβάκεραν τοῦ ἀργυρῶν οὐσαν, προσέφερον αὐτὴν εἰς τὸν Ἅγιον. Τοῦ δὲ Ἁγίου δεξαμένου αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ θεωροῦντος αὐτὴν ἰκανὴν ὄραν, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Κριτὴς· «βλέπεις πόσα ὄρατα πράγματα ἔχομεν ἡμεῖς οἱ Μουσουλμάνοι, καὶ οὐχὶ καθὼς σὺ ὅστις ἔχεις τόσοὺς χρόνους εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Μουσουλμάνων, καὶ τολμᾷς σήμερον καὶ λέγεις πῶς ὑπάρχεις Χριστιανός, καὶ βλισφημεῖς τὴν θρησκείαν μας, τὴν ὡς αὐτὴν τὴν ταμβάκεραν τὴν ἀργυρῶν ἐξαστράπτουσαν. Καὶ ὁ Ἅγιος· ἐλθθῶς εἶπας πῶς ἡ θρησκεία σας ἀστράπτει, ὡσπερ τὴν ταμβάκεραν σου, διότι ὅσον αὐτὴ ἐξῶθεν ἐξαστράπτει, τόσον ἔσῶθεν μαυρίζει καὶ καταβρωμᾷ, ὁμοίως καὶ ἡ θρησκεία σου ἥτις σοὶ φαίνεται ἐξῶθεν ἀστράπτουσα, καὶ ἐγὼ τοῦτο ὀμολογῶ· ἂν ὁμως ἀνοιξῆς αὐτὴν καὶ περιεργασθῆς ἔσῶθεν ἀκριβῶς· εὐρίσκεις αὐτὴν μέλικαν, βρωμερᾶν, καὶ ἐβδελυγμένην, καθάπερ καὶ εἰς ἐμὲ ὑπάρχει γνωστὸν καὶ ἀναμφίβηλον.» Ταῦτα λέγοντος τοῦ Ἁγίου ἰδοὺ προσέφερον οἱ ὑπηρεταὶ πρὸς αὐτὸν τὸν καφρέ· καὶ ἐκεῖνος παρευθὺ ἀρπάσας αὐτὸν ἐκ τοῦ δίσκου ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κριτοῦ· ἐκεῖνος δὲ θυμωθὲντος κατ' αὐτοῦ αὐτοῦ πῦρ πνέοντος, διὰ προσταγῆς ἤρπασαν αὐτὸν οἱ ὑπηρεταὶ σπρώχοντες καὶ δέροντες, καὶ κατεβίβασαν αὐτὸν κακῶς καὶ ἀπεδιώξαν ἐκ τοῦ Κριτηρίου· καὶ περισσύτερον (ὡς φαίνεται) δὲν ἤθελον νὰ τὸν τιμωρήσωσι, ἢ καὶ νὰ θανατώσωσι, νομιζόντες αὐτὸν ὡς φρενὸληπτον. Ἀλλὰ φεύγων ἐκεῖθεν ὁ Ἅγιος, ἦλθεν εἰς ἓν τζαμίον καθ' ἓν καιρὸν ἐξήρχετο μία τῶν ἐπισήμων γυναικῶν τῶν Ἀγαρηνῶν μετὰ τεσσάρων θεραπαινίδων, ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἅγιος ἔρριψε κάτω καὶ κατεξέσειεν ὅλα τῆς τὰ ἐνδύματα, καὶ μετὰ τῶν ποδῶν του κατελάκτισεν αὐτὴν τόσον, ὥστε ἔρρευσεν αἷμα ἀπὸ τὸ στόματις. Ὅθεν αἱ θεραπαινίδες ἐπειδὴ ἐβρονάζον, ἰδοὺ καὶ ἐφθασε πλῆθος Ἀγαρηνῶν, ἄλλοι μὲν μετὰ ξύλων, ἄλλοι δὲ μετὰ μαχαίρων καὶ ἄλλοι μετὰ λίθων, ἀπαξάπαντες κτυποῦντες ἀνιλεῶς τὸν Μάρτυρα, ἕως οὗ ἤμειναν αὐτὸν καταστήσαντες ἀνεχώρησαν. Τότε τινὲς τῶν Χριστιανῶν κετεκόμισαν αὐτὸν, οὕτως ἔχοντα, εἰς ἓν χωρίον ὀνομαζόμενον Ταμπιγλή, μίαν ὄραν τοῦ Βελεστινίου ἀπέχον, ὅπου κατῴκει ἡ ὑπανδρος ἀδελφὴ τοῦ Ἁγίου, ὀνομαζόμενη Δάφνη, ἐκεῖ δὲ τὸν Ἅγιον φέροντες, ἔδεσαν τὰς πληγὰς

του, καὶ ἄλλα πρὸς θεραπείαν ἐποίησαν· ἔμεινε δὲ ἀρρωστικὸς καὶ κλυνίσης ἐξ ἐκείνου τοῦ ραυδισμοῦ μῆνας τρεῖς, καὶ μετὰ ταῦτα ἀναλαβὼν περιπατεῖ μικρὸν. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἐπειδὴ διέβαινον τρεῖς στρατιῶται τοῦ Βελῆ Πασᾶ, καὶ οἱ δημογέροντες τοῦ χωρίου ἐξεδόχησαν αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἁγίου, ἐν ᾧ αὐτοὶ ἐκαθόντο παρηρησάμενοι ὁ Μάρτυρας ζῆτῶν τὸ πωθούμενον· εἰς δὲ ἐκ τούτων λέγει· «σὺ Καλόγηρε μὴ ὦν Χριστιανὸς τέλειος, τριζύτας ὁμιλίας τολμᾷς;» Καὶ ὁ Ἅγιος· «Καὶ σὺ εἶσαι τέλειος Τούρκος;» «Ναὶ ἀπεκρίθη» Καὶ ὁ Ἅγιος· «ἴαν ἦτις τέλειος Τούρκος, ἀπλώσω τὴν χεῖρά σου νὰ βάλω ἐπ' αὐτῆς φωτίαν, καὶ ὅταν καρτερήσῃς, θέλω πιστεύσει εἰς τὴν θρησκείαν σου.» καὶ ὁ στρατιώτης· «Καὶ ἂν σὺ ἦσαι τέλειος Καλόγηρος, ἀπλώσω τὴν χεῖρά σου καὶ δέξαι ἐπάνω τὸ πῦρ, καὶ ἂν καρτερήσῃς τότε ἐπ' ἀληθεία θέλωμεν πιστεύσει εἰς τὴν πίστιν σου καὶ σὲ ὡς Χριστιανὸν τέλειον θέλωμεν ἀγνωρίσει.» Καὶ ὁ Ἅγιος ἔπρξε τοῦτο μετὰ χαρῆς, καὶ ἀπλώσας τὴν δεξιάν του ἀπρόμας, ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος λαβὼν ἔνι ἀναμένον κάρβουνον, ἔβαλεν αὐτὸ ἐπάνω αὐτῆς· ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ὡς ἄλλου τινὸς πάσχοντος ὑπέμεινε τὴν δριμυτάτην ἐκείνην κατάρλεξιν τῆς χεῖρός του μεγαλοψύχως· τοσοῦτον δὲ ἡ χεὶρ αὐτοῦ κατεφλέγη, ὥστε ἐρυσκασθη τὸ κρέας ὅλον κυκλειδῶς καὶ περιέλεισε τὸ κάρβουνον ἔνδον· οἱ δὲ στρατιῶται ἰδόντες τὸ γινόμενον ἐξεπλήγησαν διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς πίστεως, λέγοντες· «εῖψον κάτω τὴν φωτίαν καλόγηρε μὴ ὅλας κατῆ;» ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐδυσωπεῖτο, ἔτυχε δὲ παρῶν καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ἁγίου (ὁ υἱὸς λέγω τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Δάφνης) ὅστις ἀρπάσας ἐκ τῆς χεῖρός τοῦ Ἁγίου τὸ κάρβουνον, τὸ ἔρριψε κάτω, ἐκεῖνος δὲ θυμωθείς διὰ τοῦτο, συγκώσας τὴν κεκαυμένην αὐτοῦ χεῖρα ἔδωκε ράπισμα εἰς τὸ πρόσωπόν του τοσοῦτον σφοδρὸν, ὥστε εἰνήσε τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην του, ὀνειδιστικῶς λέγων πρὸς αὐτὸν· πῶς σὺ τολμᾷς, ἐνῶ σὺ δὲν ἔδωκας ἐπάνω τῆς χεῖρός μου νὰ ἀπλώσῃς τὴν χεῖρά σου, καὶ νὰ λάβῃς ἐκεῖνο, ὅπου ἄλλος ἔβαλεν; ἔπρπεν ὅστις τὸ ἔβαλεν, ἐκεῖνος καὶ νὰ λάβῃ πάλιν τοῦτο· οἱ δὲ στρατιῶται ἰδόντες τὸ παρὰ τοῦτο, καὶ θαυμάζοντας αὐτὸν διὰ τὴν προαῆδον αὐτοῦ καρτερίαν, ἀνεχώρησαν εἰς τὸν Τούρναβον· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος εἶχε καὶ ἓνα φίλον Χάτζη Νικολὸν τὸ ὄνομα, δέσας τὴν κεκαυμένην αὐτοῦ δεξιάν ἐπαρεβύτο εἰς τὰ Κανάκλια εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, φθίσας δὲ εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ, καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπο τίνος χριστιανοῦ, «διὰ τί Πάτερ Γεδεῶν ἔχεις τὴν χεῖρά σου δεδεμένην» ἀποκριθεὶς φειδῶ τῷ πρυσώφῃ εἶπεν· «Ἐγὼ χθὲς ἐπειδὴ ἐρίψασα ἓν κάρβουνον, μετ' ἐδάγκασαν· ὅμως πολλὰ μέλει νὰ πάθῃ καθὼς φαίνεται αὐτὴ ἡ χεὶρ.» Ταῦτα εἰπόντων, ἦλθεν εἰς τὸν ρηθέντα φίλον του, πρὸς τὸν ὁποῖον διεγύθη πάλιν

τα ὅσα συνέβησαν εἰς αὐτόν. Οὗτος ὁ Χατζῆ Νικολῆς πάλυ περιέ-
 νει, καὶ ἐνθουσιάζει τὸν Ἅγιον εἰς τὸ μαρτύριον, ὑπενθυμίζων αὐτὸν
 καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσαντας· διὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ
 αἷτιον Εὐδὼν δὲ ὁ Ἅγιος μὲν οὐράνιου κτίριον, καὶ τρυφήσας
 τὸ ἐπικνω μέρος αὐτῆς, καὶ σχηματῶν διαπεράσας εἰς αὐτήν, καὶ βα-
 σταζῶν αὐτὴν εἰς χεῖρας, ὡς ἄλλο ῥόπαλον, ἔρχεται καὶ αὐθὺς εἰς Βε-
 λεστίον κατὰ τὴν παρκοσειὴν, καθ' ἣν ἡμέραν συναροτεῖτο ἡ ἀγα-
 λησιότης αὐτῶν ἐπὶ τὴν παρκοσειὴν, καθ' ἣν ἡμέραν ἀνακαταστάσας τὸν
 Ἅγρον, κρούων αὐτοὺς δι' ἐκείνου τοῦ ξύλου ὑπὸ τοῦ θείου ζήλου
 πορπολούμενος ὁ μακάριος Διὸς καὶ οἱ ἐκεῖ ἐνόμιζον αὐτὸν ὡς σκῆλον,
 καὶ εἰς τὸ ἐξῆς οὐδεὶς παρνοῶλεῖ αὐτόν καὶ ἐκακοποιεῖ, ὥστε οἱ ἄ-
 γαρνοὶ ἠναγκασθήσασιν νὰ ἐγκαταλείψωσι τοὺς ἀγροὺς καὶ ὑποστα-
 τικάτων ὑπὸ τοῦ ῥόβου, διότι πολλοὶς ἀπῆλθεν ἐκεῖ, καὶ καθ' ἣν
 κερὸν ἠγεώργουν, ἐπερχόμενος κατ' αὐτῶν ὁ Ἅγιος τὸ ξύλον ἐκεῖν,
 ἀνὰ χεῖρας βασταζῶν, ἐκτύπα αὐτοὺς καὶ καταπληθονεν, ἀλλὰ καὶ
 τοὺς φύλακας τῶν περιβλήτων, παρκοσιῶς ἐκνήσας αὐτοὺς καὶ ἐραβδι-
 ζεν, ὅταν καὶ πολλὴν ἐνόχησαν οἱ Τούρκοι ἐλάμβανον παρὰ τοῦ Ἅ-
 γίου καὶ τῶν αὐτῶν μηδαιῶς ἐνοχλοῦντες αὐτόν καὶ κακοποιῶντες
 νομιζόντες, ὡς εἴπομεν, τούτων σκῆλον, ἴσως καὶ ἀκούσιως εἰς τοῦτο
 θεῶθεν ἀναγκαζόμενοι καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Ἄς εἴπομεν δὲ καὶ τὰ
 ἐξῆς· ἔως μὲν ὥρας εἰς τὰ ἀνωτῆρα τοῦ Βελεστινοῦ ὑπάρχει σπήλαι-
 ον, ὅπου ὁ Ἅγιος ἀπερχόμενος ἐκεῖ καθιστοῦσας, ἐκακοποιεῖται καὶ
 ὡς εἰς παλαιότεραν κατὰ τῶν δαιμόνων ἀγωνιζόμενος· πύσους δὲ πνευ-
 ματικῶς ἀγῶνας πικρῶν χυμῶν, καὶ ἄλλας ἀσκήσεις ἐκεῖ ἐτέλεσε, ὁ
 Θεὸς οὖν κατ' αὐτὸ τοῦτο τὸ εἰρημένον χωρίον ἐκακοποιεῖται ὑπὲρ
 βέλτους, καὶ ἔχει πολλὰ ὄψακα, ἀντίπερα δὲ αὐτοῦ εἶναι σκῆλον ὁ
 ναυαχόμενος Πέτρος· ἐκεῖ οἱ ψυχῶδες ἀλιεῖοντες τὰ ὄψακα ἐπὶ ὧλον
 ἐπειδὴ δὲ διέτριβεν ἐνταῦθα καὶ μακαρίας τῆς Ἰωάννης τυνῶμα, φί-
 λος ὑπάργων αὐτοῦ· διὰ τοῦτο πολλοὶς, ὅπου ἐπαρρησιάζετο εἰς
 τὸ μαρτύριον καὶ δὲν κατήξιντο τοῦ πειθουμένου, προσήχθη εἰς αὐ-
 τὸν τὸν εὐλακρινὴ φίλον του, καὶ ἠσυχάζεν ἐν πειρῶν καὶ νηστει-
 αῖς καὶ ἄλλαις κενουσίαις ἐκασχολούμενος· ἐκεῖ δὲ τι μεταχειρίζεται
 ὁ ἀθλητῆς τοῦ Χριστοῦ, ἐρωτῶνται ὡς εἴσιν ὁμοίως ἢ καὶ τριακον-
 τα ἐψακα, ἔως δύο ὥρων διαστήματος εἰς τὰ περιῶμα του ἀκρῶν
 καὶ μεταφέρων αὐτὰ, διευκρίναζε τοῖς πτωχῶς· μεταρχετο τοῖνον εἰς
 ὅλην τὴν ἐκεῖ διατριβὴν του, τοῦτο τὸ θεοφιλὲς ἔργον· (ἐξ αὐτῆς γὰρ
 τῆς λίμνης πάλυ πληθὺς ἰχθύων γεννᾶται.) Ἄλλ' ἄς ἐπανελάθωμεν εἰς
 τὸ προκείμενον· ἀπ' οὗ λέγω πολλοὶς παρρησιασθεῖς ὁ Ἅγιος εἰς
 τοὺς ἀσέβεις, διψῶν τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριον, πρὸς ἐξελθεῖν τῆς
 πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ γενομένης ἀρνήσεως, δὲν ἠξιώνατο τοῦ πειθου-
 μένου

νου σκοποῦ του, λαμβάνει σφόδρα, ἐπανερχεται διὰ χεῖρας εἰς τὸ Ἅ-
 γιον Ὅρος καθ' ὅλην δὲ τὴν ὁδοπορίαν του δὲν ἔλειπε νὰ διδοῖ ἀ-
 φημῶς· διὰ αὐτὸ τοῦτο, πῶς δηλαδὴ νὰ ἐτελέθη τὸν σκοπὸν του,
 ἀλλ' ἴσως δὲν ἦτον ἐτι θέλημα Θεοῦ, οὗτο λοιπὸν σπειδῶν καὶ ζητῶν
 παντοσχῶ, ὡς διψῶσα ἔλαφισ τὸν τρέσον του νὰ χύσῃ τὰ αἱμά του
 καὶ ἀπυτογχανῶν τοῦ σκοποῦ του, τέλος πάντων ἐπανεκτρέψας, ὡς
 εἴπομεν, εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος εἰς τὴν μετόνιαν του. ἠιέτριβεν αὐτοῦ
 ἕνα ἐτι χρόνον, τὴν αὐτὴν πολιτείαν διαχῶν, ἔπειτα δὲ πληρωθέντος
 τοῦ χρόνου μὴ δυνάμενος ἐρησυχῆσαι ὑπο τοῦ θείου καὶ μαρτυρικοῦ
 κεντούμενος ἔρωτος, ὡς τῆς φλογὸς τῆς θείας ἀγάπης ἐν τῇ καρδίᾳ
 αὐτοῦ ἐκαρθεῖσας, βελῶν μετόνιαν εἰς τὸν προεστώτα καὶ λοιπὸς
 ἀδελφῶς, αὐθὺς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, ὁμῶν πρὸς τὴν Ζαγορὰν πάλιν,
 καὶ εἰς Βελεστίον, καὶ αὐθὺς παρρησιάζεται εἰς τὸ Κριτήριον, καὶ ὁ-
 μαλογοῖται λαμπρῶς τῇ φωνῇ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν· διὰ τοῦτο καλὸν
 εραβδιζεται ἀνιλεῶς καὶ ἀποδιώκεται χεῖρον καὶ ἀγαλλόμενος. Ἄλλὰ
 μένων ὁ Μάρτυς σταθερὸς καὶ ἀκαμπτος εἰς τὸ ῥῥῶνμά του, καὶ ἐπι-
 μῆλλον καὶ μῆλλον τὸν θεῖον πόθον τοῦ μαρτυρίου αἰσθανόμενος, ἔρ-
 χεται εἰς Ἅγιοιαν καὶ παρρησιάζεται εἰς τὸν ἐκεῖ διοικητὴν, ὅς· εἶπει τῶν
 βδελυρῶν θρησκείαν του μετὰ πολλῆς παρρησίας ἐραβδίζων αὐτὸν εἰς
 τὸ νὰ τὸν θανατώσῃ διὰ τὸν Χριστόν. Ἄλλ' ἐκείνος ἀμέλειως γράσας
 πρὸς τὸν Βελῆ Πασα καὶ τὸν Τούρκοι τότε διαχῶντα, παρτρύ-
 ον αὐτόν κατὰ τοῦ Μαρτύρου ἐκθέτων ὅσα, περιφρονῶν τὴν θρησκεί-
 αν αὐτῶν ἐβλασφήμη. Τούτου δὲ γενομένου ἀναχωρήσας ὁ Ἅγιος ἀπὸ
 τὴν Ἅγιοιαν, ἐπανεῆλθεν εἰς τὰ Κανάλια πρὸς ἐπισκεῖφιν τοῦ φίλου
 του Χατζῆ Νικολοῦ· ὁ δὲ ἠγεμὼν τὰ κατὰ τοῦ Ἅγίου ἄμα δεξάμε-
 νος γράμματα, καὶ ἀναγνούς ταῦτα ἐνεπλήσθη ὅλος θυμοῦ καὶ ὀργῆς
 καὶ εὐθὺς δύο ὑπηρετὰς εἰς Ἅγιοιαν πέμψας, ἔλαται τὸν Ἅγιον ἐ-
 κείνου δὲ μὴ ἐρόντες ἐκεῖ αὐτὸν ἐρωτήσαν ἀριθῶς, καὶ μὲνότες ὅτι
 μετέθῃ εἰς τὰ Κανάλια, ἐν τῷ ἄμα ἦλθον ἐκεῖ. Καὶ ἐπειδὴ ἠρώτων
 τοῦ εὑρίσκαται ὁ σάλος ἐκείνος Καλόγηρος οἱ εἰδότες· εἰδίζαν εἰς αὐ-
 τοὺς τὴν οἰκίαν, ὅπου διέτριβεν ὁ Μάρτυς. Ἄλλ' ἐπειδὴ κατ' ἐκείνου
 τὴν ὥραν ἔλειπεν ἐκεῖθεν ὁ Ἅγιος, περιέρινον αὐτὸν οἱ στρατιῶται
 καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἠρωτήσαν αὐτόν· καὶ εἶπαι Καλόγηρος ὁ
 καταρρονητῆς τῆς ἡμετέρας θρησκείας· ὁ δὲ Ἅγιος ἀρόθως ἀπεκρί-
 θη· «Ναὶ λέγω εἰμὶ, καὶ δικαίον ἔχω νὰ κηρύττω παρρησιᾶς τὴν πλά-
 νην εἰς τὴν ὅπου ἐν εὑρίσκαθε.» καὶ ἐκείνοι· τούτους τοὺς λόγους αὐ-
 ριον, ὅταν παρρησιασθῶμεν πρὸς τὸν ἠγεμῶνα, τότε νὰ τομῆσας νὰ
 εἴπῃς, καὶ οὐκ ἐνταῦθα· ὁ δὲ Μάρτυς· ὁ Χριστὸς μου θέλει μὲ ἐνο-
 σχῶσει καὶ βοηθήσει καὶ περισσότερα τούτων νὰ ὁμολογήσω διαπυσι-
 ῶς, ὅσα καὶ σὰς δὲν ἠκούσατε μέχρι τῆς σήμερον· καὶ μετὰ ταῦτα
 ἀναχωρήσας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ σταθεῖς εἰς προσευχὴν,

προσεκάλεσε και τους ιερείς, και έψαλλον τὸ Ἅγιον εὐχέλιον, καθὼς τὸ πρῶτον λειτουργίας γενομένης διὰ νυκτός ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκοινοῦνησαν τῶν ἀρχόντων Μυστηρίων μετὰ πολλῆς εὐλαβείας και κατανύξεως εἶτα ἐπικύηθη ὅπου ἦσαν οἱ στρατιῶται· οἱ δὲ παραλαβόντες, ἐκίνησαν πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Τότε και ὁλος ὁ χριστῶνυμος λαὸς ἐπακολουθούντες και δεόμενοι τοῦ Θεοῦ μετὰ δακρύων, ἐνθαρρύνοντες και προτρέποντες εἰς τὸ μαρτυρικὸν τέλος τὸν Ἅγιον, προέπεμψαν ἕως ἡμισείας ὥρας διάστημα. Ὁ δὲ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς πρὸς τοὺς παρεστῶτας συγχωρήσατέ μοι ἀδελφοί, και ὁ Θεὸς νὰ σῶς συγχωρήσῃ, ἔλεγε και ἐπιμένως ἤρξατο ψάλλειν ἐν ἀγγλικῶσει καρδίαις. «Οἱ μάρτυρές σου Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομισάντο τῆς ἀφρασίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχοντες τὴν ἰσχύ σου, τοὺς τυραννοὺς καθείλον, ἔθραυσαν και δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση αὐτῶν ταῖς ἰκασίαις Χριστοῦ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν· ὁ δὲ λαὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια, προσδεχόμενοι τὸ ἀπιστοσύμενον· ὁ δὲ Ἅγιος συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν φθάσας εἰς Τούρναβον, ἐπαρρησιάσθη πρὸς τὸν ἡγεμόνα Βελῆ Πασᾶν· ἐκεῖνος δὲ σοβαρῶς ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων «Τὴ ἀνθρωπος εἶσαι και πόθεν κατάγεται; και τίνας ἔπερ περὶ σοῦ ἀκούω Καλόγηρος; ἀνὸς ἐπαγγέλλεσαι τὴν μοναδικὴν πολιτείαν δὲν πρέπει οὕτω νὰ πολιτεύησαι.» Και ὁ Ἅγιος μετὰ μεγάλης παρρησίας και εὐτολμίας ἀπεκρίθη, «Ἐγὼ ὁ ἡγεμῶν νέος ὄν ἔτι τὴν ἡλικίαν, ἀπατηθεὶς ὑπὸ τινος τῶν Ἀγαρηνῶν, ἠρνήθηνα (φεῖ!), τὸν Ἰησοῦν μου Χριστόν, και ἔγινα Τούρκος. Εἰς ἑμαυτὸν δὲ ἐλθὼν και μετανοήσας, διὰ τοῦτο τὸ θεοσυγές και ψυχόλεθρον κίνημα, κατέφυγον εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος ἵνα κλαύσω ἀξίως τὴν ἀκαρτίαν μου, ἀλλ' εἰς ὅλην τοῦτο τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ ἐπιπόνου διατριβῆς μου, ἐλεγγόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς μου, ἐπέστρεψα αὐτῶσε διὰ νὰ ὀμολογήσω τὸν παρ' ἐμοῦ ἀνοήτως ἀρνηθέντα Ἰησοῦν μου Χριστόν, Θεὸν ἀληθινὸν μέχρι θανάτου, πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ ῥύπου τῆς ἀρνήσεως· ὁ δὲ ἡγεμῶν τὴν πολλὴν παρρησίαν τοῦ Μάρτυρος ἐκπλαγείς, ἐπρόσταξεν εὐθύς νὰ ἐμᾶλλωσιν αὐτὸν εἰς τὸ δεσμωτήριον τῶν καταδικῶν· τῇ δὲ ἐπαύριον, ἔστειλεν και προσεκάλεσε τοὺς ἐν Λαρίσση ἐπισημοτέρους Ὀθωμανοὺς, τὸν μούλλαν τοὺς μπέιδες, και τοὺς λοιποὺς ἀξιωματικούς, οἵτινες ἐλθόντες εἰς Τούρναβον, ἔφεραν τὸν Ἅγιον πρὸς ἐξέτασιν, ὅστις ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων ὀμολόγησε τὸ παρᾶπτωμα τῆς ἀρνήσεως του ἀτρόμως, και τὴν μετὰ τοῦτο ἐγκάρδιον μεταμέλειάν του· ἐκείνοι δὲ κατ' ἀρχὰς μετεχειρίσθησαν τὴν ἀλωπεκὴν και τὰς συνήθεις κολακείας των, συμβουλεύοντες δῆθεν και ὑποσχόμενοι πρὸς αὐτὸν τὰς ἡδονὰς τοῦτου τοῦ κόσμου, και ἂν φυλάξῃ τὴν πίστιν των, νὰ ἀπολύσῃ και τὰ ἐν παραδείσῳ ταῦτα ἔλεγον· ὁ δὲ Ἅγιος λαμπρῶς τῇ φωνῇ ἐνώπι-

ον πάντων ἀπεκρίθη. «Ὅσα μοι ὑπέσχεσθε, σὺς ἔχετε ταῦτα πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ πατρὸς ἡμῶν διαβόλου· πρὸς δὲ τοῦτους λέγει και τοῦτο εἰς αὐτοὺς· ὅτι και ὁ ψευδοπροφήτης σὺς Μωυσεὶ ἐσπληνιάζετο, και κσιδιάρης ὑπῆρχεν· ἄθεν μὴ ὑπερέροντες τοιαῦτα νὰ ἀκούωσιν ἀπὸ στόματος ἐνὸς καλόγηρου, διαπρίοντες τοὺς ὀδόντας ἐκραύγαζαν πρὸς τὸν ἡγεμόνα κατὰ τοῦ Ἁγίου, αἶρε αὐτόν. Διὸ και ὁ ἡγεμῶν ἐξέδωκε προσταγὴν νὰ ζυραφῶσιν ὅλην τὴν κεφαλὴν του, και ἂν οὐ ἀπογυμνώσωσιν αὐτόν, και βάλλωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του κυλίαν προβάτου, νὰ τὸν καθυλιεύσωσιν εἰς ἕνα ὄνον, και νὰ περιφέρωσιν αὐτόν, τὴν οὐρὰν του ὄνου εἰς χεῖρας του βασταζόντα εἰς ὅλους τοὺς δρόμους και ρύμας τοῦ Τούρναβου· και τοῦτων οὕτω γενιμένων ὁ μὲν Μάρτυς χαίρων και δοξολογῶν τὸν Θεὸν ἐσούρετο πανταχοῦ, ἐμπαίζόμενος, και τὴν ὕβριν ταύτην ὡς τιμὴν ἠγοούμενος· οἱ δὲ ἀγαρηνοὶ βλέποντες τὴν μάρτυρα ὄλον ἀγαλλόμενοι διὰ ταῦτα ὅλα, ἐλυπούντο και ἐσπληνιάζον τὴν ἀπίστητον παρρησίαν αὐτοῦ ἀισχυόμενοι· ὁ δὲ χριστῶνυμος λαὸς ἐξαντίας περιχαρῆς, ὡς καταξιαθέντες, και ἐν τούτοις τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἰδεῖν τοιαῦτα θαυμάσια, συνοδεύον τὸν Ἅγιον, και μετὰ πομπῆς ἔφεραν αὐτόν ἕως εἰς τὸ τοῦ ἡγεμῶνος Παλάτιον· οἱ δὲ ὑπηρεταὶ ὡς θηρία ἀνήμερα καταβιβάσαντες ἀπὸ τὸν ὄνον τὸν Μάρτυρα κάτω εἰς τὴν αὐλήν, ἔβαλον ἐν κούτσορον μεγάλον, διὰ προσταγῆς τοῦ ἡγεμῶνος, ἀντικρυς τοῦ οἰκῆματος, ἐν ᾧ ὁ ἡγεμῶν και οἱ περὶ αὐτόν Ἰσταντο θεωροῦντες· ὁ δὲ ἡγεμῶν προσταξεί με ἀριότητα νὰ κοπῶσι με καλτὰν οἱ πόδες και αἱ χεῖρες τοῦ Μάρτυρος· κατὰ τὴν προσταγὴν λοιπὸν τοῦ ἡγεμῶνος, ὁ Ἅγιος ποίησας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀπλώσας κατὰ πρῶτον με μεγάλην γενναϊότητα τὸν ἀριστερόν του πόδα ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον, και ὁ δῆμιος και τοι ἔτοιμος ὄν και ἀνὰ χεῖρας βραστάζων τὸν πέλεκυν, διευλαβαίτο νὰ κοψῇ τὸν πόδα τοῦ Ἁγίου (διότι ἦτον Αἰγύπτιος χριστιανός) και ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τοῦτο. Ἄλλ' ὁ Μάρτυς στρεφόμενος πρὸς αὐτόν λέγει. «Ἐκτέλεσον τέκνον μου, τὰς προσταγὰς τοῦ ἡγεμῶνος, και μὴ δισταξῆς παντελῶς· και οὕτω ὑψώσας τὸν πέλεκυν ὁ δῆμιος, και κτυπήσας ἐπάνω εἰς τὸ κόκαλον τοῦ ποδός δις, ἀπέκυψε τὸν πόδα αὐτοῦ ὁ δὲ Μάρτυς ὡσπερ ἄλλου τινός πάσχοντος συστειλας τὸν κεκομμένον αὐτοῦ πόδα, βάλλει τὸν δεξιόν, και ἀφού ἔκοψαν και αὐτόν βάλλει τὴν ἀριστεράν του χεῖρα, και ταύτης ἀποκοπέσεως διὰ μίξις, τελευταίον παλιν ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐν ὅλῳ τῷ σώματι βάλλει ἐπάνω τοῦ ξύλου και τὴν δεξιάν του χεῖρα, και ἔκασαν και ταύτην, αὐτός δὲ οὐδὲν σημεῖον ὀδίνης και φόβου ἔδειξεν, οὐδὲ ὄχ ἠκείσθη νὰ κληῖσῃ, ἢ ὄψις αὐτοῦ νὰ ἀλλιωθῇ, ἢ τὸ ὄμμα αὐτοῦ

πάλιν αὐτό. Ἄλλ' ὡ τῶν Θεομασιῶν σου δωρεῶν Κύριε ! βλέπει παρ' ἐλπίδα ὁ προφητῆς ἐκεῖνος Χριστιανός, ὅστις ἦτο πρῶτος τῶν γραμματέων τοῦ ἡγεμόνος, τοῦνομα Εὐθύμιος Δούκας, αἱματομένον ὄλον τὸ σάβανον, ὡσαύτως καὶ οἱ λοιποὶ Χριστιανοὶ τὸ παρῶν τούτο ἰδόντες, ὅτι ἔρρεεν αἷμα θερμὸν μετὰ τριάκοντα ὥρας τῶν μελῶν του συντεθλασμένων, καὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἤδη αὐτοῦ τετελευτηκότος, ἔμενον ἅπαντες ἔκθαμβοὶ καὶ ἐξεστηκότες, δοξάζοντες τὸν σωτήρα Χριστὸν τὸν οὕτως εὐδοκήσαντα, ἵνα καὶ ἐν ταῖς ἐσχάτοις τούτοις καιρίαις τοιοῦτον μαρτύριον κατορθωθῇ, καὶ αἷμα θερμὸν ἀπὸ νεκρῶν σώμα πάλαι τεληνκὸς ρεῦση ὑπερφυῶς· οἱ δὲ Χριστιανοὶ ἐλαβὼν πρὸς ἁγιασμὸν ἐκ τούτου τοῦ αἵματος εὐλαβῶς· διὸ καὶ ἐστάθη τὸ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, εἰς τὸν κραθβότον ὥρας σχεδὸν δύο, ἕως ὅτου ἐπλήσθησαν ἅπαντες λαβόντες ἐκ τοῦ μαρτυρικοῦ ἐκεῖνου αἵματος, ἕκαστος μετὰ πίστεως. Ἐπειτα συνοδεύσαντες τὸ ἱερόν Λειψάνον ἀματικῶς, καὶ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν τάξιν ἀναγνῶντες, ἐνεταρίσθησαν αὐτὸ ἐν καινῷ μνημείῳ, ὅπισθεν τοῦ ἱεροῦ βήματος, στήσαντες ἐπ' αὐτοῦ ἐν μανουάλιον μαρμαρένιον, καὶ ὅσοι μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβίας προσήρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ ἤναπτον κηρίον εἰς ἐκεῖνο τὸ μανουάλιον, ἐκ παντοίας νόσου ἰθεραπεύοντο, καὶ οὐ μόνον τότε, ἀλλὰ μέχρι τῆς σήμερον τοῦτο τὸ μανουάλιον ἐπάνω τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου ἱσταται, καὶ πολλὰ θαύματα ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ ἐν αὐτῷ, εἰς δόξαν τοῦ Μάρτυρος, καθὼς ἅπαντες τοῦτο κηρύττουσιν, οἱ ἐκεῖ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ, ἐγκραυχόμενοι εἰς τοῦτον τὸν ἀκένωτον θησαυρὸν, καὶ ἄμισθον Ἱατρεῖον. Μετὰ δὲ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, πρὸς τὰς αὐγὰς τῆς ἡμέρας οἱ Ἀγερνοὶ φορτώσαντες μίαν ἀμαξάν ζύλα, ἔφερον αὐτὴν παρὰ τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ τῆς Σκλαυπριῆς, καὶ μία ἄλλη ἀμαξία ἔχουσα πλῆθος Ἀγερηνῶν συγγρόως ἐπαρουσιάσθη πρὸς τὸν ἡγεμόνα ζητοῦντες τὴν ἄδειαν παρ' αὐτοῦ, ἵνα λαβόντες τὸ σῶμα ὅθεν ἐκεῖτο φέρωσιν αὐτὸ εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ κατακάσωσάι, τὴν δὲ στάκτην ριψάντες ἐν αὐτῷ ἀρκασίωσιν, συνεργεῖ καὶ φθίνῃ τοῦ Διαβόλου. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐσχηματίσθη, τὸ ἀνευ τῆς εἰδήσεως αὐτοῦ, οἱ Χριστιανοὶ κλεψάντες τὸ Λειψάνον τοῦ Ἁγίου, ἐνεταρίασα· αὐτὸ καὶ διὰ πληρωφρίαν των, ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς αὐτούς, καὶ ἀνοίξαντες τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τοίχους τοῦ παλατίου, καὶ ἐμβάντες εἰς τὰ πρειρημένα ἀναγκαῖα, καὶ τὸ σῶμα ἐκεῖ μὴ εὐρόντες ἀνήγγειλαν πρὸς αὐτὸν τοῦτο· τότε ὁ ἡγεμὼν ἕνεκα τούτου θυμωθεὶς τρόπον τινά, καὶ προσκαλεόμενος τὸν πολιτάρχην ἠρώτα περὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἁγίου μετὰ ἀπειλῆς, ἐκεῖνος δὲ ἔμφροτος γενόμενος, ἔμεινεν ἀφωνος, καὶ ὄλος ἔντρομος, μὴ ἔχων τι περὶ τούτου νὰ ἀποκριθῇ, καὶ

ὁ ἡγεμὼν, «διὰ πόσα ἀργύρια ἐπώλησας αὐτὸ εἰς τοὺς Χριστιανούς; καὶ παρὰδος αὐτὰ» ἔλεγε ἐκεῖνος· δὲ ἀμηχανῶν τί νὰ ἀπολογηθῇ ἔτρεμεν ἀπὸ τοῦ φόβου αὐτοῦ, ἔστειλε δὲ τότε ὁ ἡγεμὼν προσταγὴν καὶ πρὸς τοὺς συνηγμένους διοικητὰς, τοὺς ἀπὸ Λαρίσσης μετακαλεσθέντας, ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, τὸ ὅτι λαβόντες ἀργύρια ἔδωκαν τὸ λείψανον τοῖς Χριστιανοῖς, διὸ καὶ μετὰ τοῦ Πολιτάρχου ἐζημίωσε χρήμασι, καταδικάσας αὐτοὺς καὶ εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν· ἐκεῖνοι δὲ, ἀναγκαζόμενοι ὑπὸ τῆς κακουχίας, καὶ βλέποντες, τὸ δεινόν, ἐπεμψαν μεσίτας πρὸς τὸν ἡγεμόνα πρὸς ἀπαλλαγὴν των. Ὁ δὲ συγκάτενευσε μὲν εἰς τοῦτο, ἐζήτησε δὲ, μετὰ δέκα ἡμέρας νὰ μετρήσῃαι τριακόσια πουργία πρὸς ποινὴν των· καὶ τούτου γενομένου ἀπελύθησαν· κατὰ δὲ τὸ χιλιεστὸν ὀκτακοσιοστὸν δεκάτον ἔννατον, μαρτίου δεκάτῃ τετάρτῃ συνέβη ἡ ἀπὸ τοῦ βασιλέως καταδρομὴ, καὶ ἐξολοθρευθῆσαν αὐταὶ αἱ δύο ἡγεμονίαι, κατὰ τὴν προφητείαν ἣν προσέειπεν ὁ ἅγιος εἰς τὸν νεοφώτιστον Κωνσταντῖνον ἐν τῷ ἀναγκαίῳ, ὅτι πρὶν τελειώσει ὁ χρόνος ἔχει νὰ γένη τὸ παλάτιον τοῦ ἡγεμόνος ἀρχὴ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς των. Καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια· διότι καὶ αὐτὸν τὸν Βελῆ, καὶ τὸν πατέρα του Ἀλῆ τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἠπείρου, καὶ τὰς οἰκογενεῖας αὐτῶν ἐξολόθρευσεν ὁ βασιλεὺς, τὸ ὅποιον εἰς ὄλους εἶναι γνωστόν. Ἐπομένως δὲ συνέβησαν καὶ ἄλλα ἀνωμαλίας ἐκ τῆς γνωστῆς ἐπαναστάσεως, καὶ σισμο μέρους ἑτῶν δώδεκα μετὰ τὴν καταστροφὴν των. Καὶ οἱ ἐν τῷ Ἀγρονουμῷ ὄρει Πατέρες δισκορπίσθησαν εἰς πολλὰ μέρη· ἔμεινε δὲ τὸ ἅγιον Λειψάνον ἐν τῷ μνήματι ἐκ τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ δεκάτου ὀγδόου, μέχρι τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακιστοῦ ἑβδόμου, ἧτοι χρόνος ὀλοκλήρους δέκα ἐννέα ὄτε καὶ ὁ Πανοσιώτατος κύριος Προκόπιος ἡγευμενέων ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Καρκαλλοῦ ἐνθυμηθεὶς τὸν Ἅγιον, ὅτι τὸ ἱερόν αὐτοῦ Λειψάνον ἐντέθηκατὶ κατὰ τὸν Τούρναβον, ἐπεμψε τινὰ τῶν ἱερομονάχων χατζῆ Γαβριὴλ τοῦνομα, ἐκ τῆς Μακρονιτῆς τῆς Δημητριάδος καταγόμενον υἱὸν Παππᾶ Ἰωάννου τῆς αὐτῆς Κωμοπόλεως, μετὰ γραμματος τοῦ μοναστηρίου εἰς Τούρναβον· παραγενόμενος δὲ ἐζήτησεν ἐπιμελῶς τὰ Ἅγια Λειψάνα τοῦ Ἁγίου ὁσιομαρτύρος Γεδεῶν τὰ ὅποια εὐρέθησαν εἰς ἓνα εὐλαβῆ Χριστιανὸν Μιτακεν ὀνομαζόμενον, ὅστις πρὸ δύο μηνῶν ἤδη ἐποιήσαε τὴν ἀνακομηδὴν τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου, δι' ἀποκαλύψεως τοῦ Ἁγίου Οὕτως ὁ φιλόχριστος ἀνὴρ ἔχων τὴν οἰκίαν του πλησίον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων πανευφήμων εὐρίσκειτο, ἀπεράσιζε πολλάκις τὴν ἀνακομηδὴν τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου, οὐδεμίαν ὁμῶς ἔδωκεν τούτο ἐλάμβανεν· ἐπιστὰς δὲ ὁ Ἅγιος κατ' ὄναρ εἶπε πρὸς αὐτὸν αὐτὸν εἰλῶν ποίησον τὴν ἀνακομηδὴν μου· ἐπειδὴ σκέπτεσαι τούτο,

ἀλλ' ὅμως ἐμπρόχως οὐδὲν κατορθώνης· ἔξυπνος δὲ γενόμενος, καὶ ἐκπλαγείς ἐπὶ τούτῳ δὲν ἐτόλμησεν οὐδενὶ οὐδὲν νὰ εἴπῃ· ἐφάνη δὲ πάλιν τῇ ἐπομένῃ νυκτί, καὶ προτρέπει αὐτόν, ἵνα τὴν ἀνακομηδὴν αὐτοῦ ἐπιχειρήσῃ, ὅθεν καὶ αὐτὸς παραλαβὼν, καὶ τοὺς τρεῖς υἱοὺς του διὰ νυκτός, ἐποίησε τὴν ἀνακομηδὴν τοῦ Ἁγίου, καὶ μετεκόμισεν εὐλαβῶς εἰς τὴν οἰκίαν του τὰ Ἁγία Λειψάνα, καὶ βαλὼν αὐτὰ ἐν λάρνακι ἐν δωματίῳ, ἤναψαν ὡς εἰκὸς καὶ τὴν κανδύλαν. Ἄλλ' ὁ Θεὸς πάλιν δοξάζει τὸν δούλον του καὶ ἀκούσατε· εἰσῆλθε ποτὲ κατὰ τὴν συνήθειαν του εἰς τὸ δωματίον ἐκεῖνο, ἵνα προσευχηθῇ καὶ ἐξαίφνης βλέπει ἐκεῖνον πλήρη φωτός· καὶ εὐωδίας ἀρρήτου, ἐκείνος ἐκπλαγείς ἐκραξέ· καὶ τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑποπτευσίς ὅτι ὁ οἶκος του καιεται· ἐκεῖνοι δὲ τὸ παραδόξον τοῦτο θαῦμα βλέποντες, ἐδοξασαν τὸν Θεὸν καὶ τὸν αὐτοῦ ἕγιον· καὶ πολλάκις ἀρρήτου εὐωδίας πληροῦται ἐκεῖνος ὁ οἶκος. Ὁ δὲ προειρημένος Ἱερομόναχος Κύρ Γαβριὴλ μετὰ τὴν ἀνακομηδὴν, ἔλαθεν μίσην τινὰ τοῦ ἁγίου Λειψάνου, τοὺς ποδᾶς, λέγω, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τὴν σιαγόνα, ἐκ τῆς θεωρίας τῶν ὁπίων ἔντρομος γίνεται ὁ ἄνθρωπος· διότι φαίνονται εἰσέτι συντελασμέναι καὶ αἱ πληγαὶ τῶν μαχαιρῶν, ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μαρτυρίου, ἅτινα λαβὼν μετεκόμισεν εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον τοῦ Καρακαλοῦ τὸ κατὰ τὸ Ἁγιώνημον Ὅρος κείμενον οἱ δὲ Πατέρες δεξιζόμενοι αὐτὰ χεῖρας, εὐχαριστήριον αἶνον τῷ Θεῷ ἀπέπειψαν, ἀξιοθέητες· καὶ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους ἰδεῖν τοιοῦτον ἐξαισιον καὶ θαυμαστὸν μαρτύριον τοῦ ἁγίου νέου ὁσιμαρτύρου Γεδεων. Οὐ ταῖς Ἁγίαις προσβείαις ρυθειήμεν καὶ ἡμεῖς τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν, καὶ ἀξιωθειήμεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, μετὰ τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῶ εὐαρεστησάντων. Ἀμήν.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΑΜΟΝΤΩΝ.

Χ. Γεδεὼν υἱὸς Γεωργίου, ἀπὸ χωρίον Κάπουρνα, συνοδία τοῦ ἐπιστάτου.

Χ. Ἀθανάσιος, υἱὸς Παπᾶ Ἰωάννου, ἐκ κωμοπόλεως Μακρινή-
τζας, ἀδελφὸς τοῦ ἐπιστάτου.

Σαλώμη Πρεσβυτέρα, μήτηρ τοῦ ἐπιστάτου.

Ἀκριβῶ, Ἐλένη, Μαρία, Γεωργαλί, ἀδελφοὶ τοῦ ἐκδότη.

Παπᾶ Νικόλαος, υἱὸς Ἀνδρέα ἀπὸ χωρίον Ἀλλκλι